

M.K.

1
4

ΑΡΙΘΜΟΣ 498/2025
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ – ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αγάπη Τζουλιαδάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνα Νάκου και Φώτιο Μουζάκη – Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε συμβούλιο στο Κατάστημά του στις 9 Οκτωβρίου 2024, με την παρουσία της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Παγώνας Ζάκκα (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Ευθυρίας Καλογεροπούλου, για να δικάσει την αίτηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, περί αναιρέσεως του υπ' αριθμ. 703/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών. Με κατηγορούμενους τους: 1. [απόκρυφο] του [απόκρυφο], κάτοικο Γλυφάδας Αττικής και 2. [απόκρυφο] του [απόκρυφο], κάτοικο Πειραιώς και με υποστηρίζοντα την κατηγορία τον [απόκρυφο] του [απόκρυφο], κάτοικο Ελληνικού Αττικής.

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών, με το ως άνω βούλευμά του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτό, και ο αναιρεσείων Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ζητεί τώρα την αναίρεση αυτού, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 18 Απριλίου 2024 και με αριθμό 16/2024 έκθεση αναίρεσεως, η οποία συντάχθηκε ενώπιον της Γραμματέως του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Νίκης Κορίζη και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 414/2024.

Έπειτα η Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Παγώνα Ζάκκα, εισήγαγε για κρίση στο Συμβούλιο τη σχετική δικογραφία με την πρόταση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Κωνσταντίνου Β. Τζαβέλλα με αριθμό 85/22-4-2024, στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα: «Εισάγω στο Δικαστήριο Σας (σε Συμβούλιο), σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 485§1 εδ. α' ΚΠΔ, την υπ' αριθμ. 16/18-04-2024 αναίρεση, κατά του υπ' αριθμ. 703/06-03-2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών και εκθέτω τα ακόλουθα:

Η ανωτέρω αναίρεση ασκήθηκε σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις και για τον διαλαμβανόμενο, σ' αυτή, νόμιμο και βάσιμο λόγο, στον οποίο και αύθις αναφέρομαι. Επομένως, η ως άνω αναίρεση πρέπει να γίνει τυπικά και ουσιαστικά δεκτή, να ανααιρεθεί το προσβαλλόμενο βούλευμα και να παραπεμφθεί η υπόθεση στο αυτό συμβούλιο με άλλη σύνθεση, αφού αυτό είναι δυνατό.-

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Κωνσταντίνος Β. Τζαβέλλας».

Αφού άκουσε την Αντεισαγγελέα, που αναφέρθηκε στην παραπάνω εισαγγελική πρόταση,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Εισάγεται ενώπιον του Αρείου Πάγου (Ζ' Ποινικό Τμήμα) η υπ' αριθμ. 16/2024 αίτηση αναιρέσεως του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, η οποία στρέφεται κατά του υπ' αριθμ. 703/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών.

II. Κατά το άρθρο 483 παρ. 3 ΚΠΔ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 145 Ν. 4855/2021, «ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί, εφόσον δεν έχει ήδη ασκηθεί έφεση από τον εισαγγελέα εφετών, να ζητήσει την αναίρεση οποιουδήποτε βουλεύματος, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που εκδίδονται αμετακλήτως, με σχετική δήλωση στον γραμματέα του Αρείου Πάγου, μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 480, το δεύτερο εδάφιο του οποίου εφαρμόζεται και σε αυτήν την περίπτωση. Η προθεσμία για την αίτηση αναίρεσης κατά του βουλεύματος του συμβουλίου πλημμελειοδικών αρχίζει για τον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών και τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου από τη λήξη της προθεσμίας έφεσης του εισαγγελέα εφετών και του κατηγορουμένου. Μετά την προθεσμία αυτή ο ίδιος ο εισαγγελέας μπορεί να ασκήσει αναίρεση του βουλεύματος υπέρ του νόμου και για οποιαδήποτε παράβαση των διατάξεων που αφορούν την προδικασία χωρίς να βλάπτονται τα δικαιώματα των διαδίκων». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, προς το σκοπό διόρθωσης τυχόν εσφαλμένων δικαιοδοτικών κρίσεων και επανορθώσεως τυχόν εσφαλμένων αποφάσεων, δικαιούται να ασκεί αναίρεση κατά παντός βουλεύματος, και για όλους τους λόγους του άρθρου 484 παρ. 1 ΚΠΔ, όπως τροποποιήθηκε με

το άρθρο 146 Ν. 4855/2021, με σχετική δήλωση στον Γραμματέα του Αρείου Πάγου μέσα σε προθεσμία του ενός μηνός που ορίζεται από το άρθρο 480, η οποία προθεσμία για την αίτηση αναίρεσης κατά του βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών αρχίζει από την λήξη της προθεσμίας έφεσης του Εισαγγελέα Εφετών, η οποία είναι επίσης προθεσμία ενός μηνός και αρχίζει από την έκδοση του βουλεύματος (άρθρ.306 εδ.τελ.Κ.ΠΔ.). Μετά την προθεσμία αυτή ο ίδιος ο Εισαγγελέας μπορεί να ασκήσει αναίρεση του βουλεύματος υπέρ του νόμου και για οποιαδήποτε παράβαση των διατάξεων που αφορούν την προδικασία χωρίς να βλάπτονται τα δικαιώματα των διαδίκων (ΑΠ 1330/2023, Α.Π.443/2023).

III. Η κρινόμενη από 18-4-2024 και με αριθμό έκθεσης 16/2024 αίτηση αναίρεσης που άσκησε ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, κατά του ανωτέρω υπ' αριθμόν 703/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, με το οποίο ήρθη, υπέρ της άποψης της Ανακρίτριας του 23ου Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, η διαφωνία που ανέκυψε μεταξύ αυτής και του παραγγείλαντος τη διενέργεια, συνέχιση και ολοκλήρωση της κύριας ανάκρισης, Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Αθηνών, για τις αξιόποινες πράξεις της απόπειρας απάτης ενώπιον Δικαστηρίου, από την οποία η απειληθείσα ζημία υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ, της συνέργειας στην προαναφερόμενη πράξη, της ψευδούς κατάθεσης, της συκοφαντικής δυσφήμισης και της ηθικής αυτουργίας σε ψευδή κατάθεση και σε συκοφαντική δυσφήμιση (παράβαση διατάξεων των άρθρων 1, 14, 26 εδ. α', 27, 42§1, 46§1, 47, 94§1, 224§1, 363 περ. α' - 362 εδ. α' και 386§1 εδ.

β' - α' του ΠΚ), ασκήθηκε νομότυπα, αφού έγινε με δήλωση στη γραμματέα του ποινικού τμήματος του Αρείου Πάγου συνταχθείσης σχετικής εκθέσεως με αριθμό 16/18-4-2024, που υπογράφεται από τους προαναφερόμενους (άρθρα 474 παρ. 1, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 141 Ν. 4855/2021, 508 ΚΠΔ), εμπρόθεσμα, δηλαδή εντός ενός μηνός από την λήξη της προθεσμίας έφεσης του Εισαγγελέα Εφετών, αφού το μεν προσβαλλόμενο βούλευμα εκδόθηκε στις 6-3-2024, η δε αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε με δήλωση στον Γραμματέα του Αρείου Πάγου στις 18-4-2024 και από δικαιούμενο προς τούτο πρόσωπο, κατά βουλεύματος που προσβάλλεται με το ένδικο αυτό μέσο και περιέχει έναν τουλάχιστον από τους προβλεπόμενους λόγους αναίρεσης (άρθρα 483 παρ. 3, 484 παρ.1 στοιχ. β' ΚΠΔ, όπως ισχύουν) και, ειδικότερα, αυτόν της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης (άρθρο 484 παρ. 1β' ΚΠΔ). Σημειώνεται ότι οι κατηγορούμενοι έχουν λάβει γνώση του περιεχομένου της αίτησης αναίρεσης, κατ'άρθρο 485 παρ.2 Κ.ΠοινΔ., και της σχετικής υπ'αριθμ. 16/18-4-2024 (υπ'αριθ. Πρωτ. 85/22.4.2024 διαβιβαστικού εγγράφου) προτάσεως του Αντεισαγγελέως Αρείου Πάγου, όπως προκύπτει από την σχετική επισημείωση επί του ως άνω διαβιβαστικού, υπογεγραμμένη από τους εξουσιοδοτημένη και πληρεξούσιο δικηγόρους τους της προς το Συμβούλιο τούτο εγγράφου προτάσεως και υπέβαλαν τις απόψεις τους με υπομνήματα μέχρι την παρούσα συζήτηση, ως έχουν δικαίωμα.

IV. Κατά το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ.β' του ΚΠοινΔ, λόγο αναιρέσεως του βουλεύματος αποτελεί και η εσφαλμένη

ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει όταν ο δικαστής αποδίδει σ' αυτή διαφορετική έννοια από εκείνην που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή υπάρχει όταν ο δικαστής δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε στη διάταξη που εφαρμόστηκε (ΟΛ ΑΠ 3/1997, ΑΠ 335/2023, ΑΠ 650/2019). Περίπτωση δε εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης, που αποτελεί λόγο αναίρεσης κατά το άρθρο αυτό υπάρχει και όταν η παράβαση γίνεται εκ πλαγίου, για το λόγο ότι έχουν εμφιλοχωρήσει στο βούλευμα, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του αιτιολογικού με το διατακτικό και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να μην είναι εφικτός από τον Άρειο Πάγο ο έλεγχος για την ορθή ή όχι εφαρμογή του νόμου, οπότε το βούλευμα δεν έχει νόμιμη βάση (ΟΛΑΠ 3/2008, ΑΠ 548/2023, ΑΠ 230/2020, ΑΠ 160/2020, ΑΠ 28/2017). Η εσφαλμένη ερμηνεία μπορεί να αναφέρεται και σε άλλη διάταξη νόμου, η οποία αποτελεί προϋπόθεση για την εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης (ΑΠ 796/2023, ΑΠ 353/2023, ΑΠ 782/2022).

V. Στην προκειμένη περίπτωση, με αφορμή την από 30-01-2023, μήνυση - έγκληση του [redacted] του [redacted], που υποβλήθηκε ενώπιον αυτού, κατά των 1) [redacted] του [redacted] και 2) [redacted] του [redacted] - από [redacted], ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών, μετά τη διενέργεια και ολοκλήρωση προκαταρκτικής εξέτασης, επί των δι' αυτής καταγγελλομένων,

με την - υπό στοιχεία Ε 2023/611 και με ημερομηνία 28-07-2023 - παραγγελία του, προς την Ανακρίτρια του 23ου Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, άσκησε ποινική δίωξη, παραγγέλλοντας τη διενέργεια κύριας ανάκρισης, για τις ανωτέρω αναφερθείσες αξιόποινες πράξεις. Όμως, η ανωτέρω Ανακρίτρια, με το υπ' αριθμ. πρωτοκόλλου 22/12-01-2024 έγγραφό της, επέστρεψε τη διαβιβασθείσα, σ' αυτήν, κατά τα ανωτέρω, δικογραφία στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, διαφωνώντας και αρνούμενη την εκτέλεση της προαναφερόμενης παραγγελίας αυτού, επικαλούμενη, ότι, στη σχετική ποινική υπόθεση, κατά την εκφραζόμενη άποψή της, παρείλκε η από μέρους της διενέργεια κυρίας ανακρίσεως, λόγω νομικής αβασιμότητας της ασκηθείσας ποινικής δίωξης, απορρέουσας, από το μη αξιόποينو της καταγγελθείσας πράξης της απόπειρας απάτης ενώπιον Δικαστηρίου, επί της οποίας η ελεγχόμενη συμπεριφορά δεν στοιχειοθετούσε κακουργηματική απόπειρα απάτης ενώπιον Δικαστηρίου, αλλά συνιστούσε, μη αξιόποινη προπαρασκευαστική πράξη απάτης και προσθέτοντας, επιπλέον, ότι, ενόψει των ανωτέρω, καταλύθηκε ο δεσμός πραγματολογικής συνάφειας της προαναφερόμενης κακουργηματικής πράξης, με τις λοιπές διωκόμενες, πλημμεληματικού χαρακτήρα, αξιόποινες πράξεις και αναιρέθηκε η χρεία διερεύνησης αυτών, στο πλαίσιο της παραγγελλόμενης κύριας ανάκρισης, ενώ δεν υφίστατο, ως προς τις τελευταίες αξιόποινες πράξεις, ανάγκη επιβολής περιοριστικών όρων. Ακολούθως, ενόψει της ανωτέρω αναφυσίας διαφωνίας, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών, εμμένοντας στη διενέργεια κυρίας ανακρίσεως, για τις

ανωτέρω διωκόμενες αξιόποινες πράξεις, με την, από 24-01-2024 πρότασή του, εισήγαγε τη σχετική διαφωνία του, με την Ανακρίτρια του 23ου Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, προς το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών, το οποίο, με το αναιρεσιβαλλόμενο, υπ' αριθμ. 703/2024 βούλευμά του, που εκδόθηκε την 06-03-2024, ήρε την εν λόγω διαφωνία, υπέρ της άποψης της ανωτέρω Ανακρίτριας, με τις ακόλουθες νομικές και ουσιαστικές παραδοχές: «Α. Παραδεκτά εισάγεται, ενώπιον του παρόντος Συμβουλίου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1, 30 παρ. 2 και 4, 138 παρ. 1, 139 και 307 περ. δ', 308 παρ. 1, 310 παρ. 1 α' και 311 του ΚΠΔ, η με αριθμ. 310/2024 πρόταση του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, Νικόλαου Στεφανάτου, η οποία σχηματίστηκε, κατόπιν της ολοκλήρωσης προκαταρκτικής εξέτασης, μετά την από 30-01-2023 μήνυση - έγκληση του [απόκρυφο] του [απόκρυφο], σε βάρος των: 1) [απόκρυφο], [απόκρυφο], του [απόκρυφο] και 2) [απόκρυφο], [απόκρυφο] του [απόκρυφο]. Αρχικά είχε ασκηθεί ποινική δίωξη, με την με αριθμό Ε 2023/611 από 28-07-2023 παραγγελία για την διενέργεια κύριας ανάκρισης προς την Ανακρίτρια του 23ου Ανακριτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, για τις αξιόποινες πράξεις της απόπειρας απάτης επί δικαστηρίου με σκοπό προκληθείσας ζημίας που υπερβαίνει το ποσό των 120.000 ευρώ, της συνέργειας στη συγκεκριμένη πράξη, της ψευδούς κατάθεσης, της συκοφαντικής δυσφήμισης και της ηθικής αυτουργίας σε ψευδή κατάθεση και συκοφαντική δυσφήμιση (άρθρα 26 εδ. α', 27 παρ. 1, 42 παρ. 1, 46 παρ. 1, 47, 94 παρ.1, 224 παρ.1, 363 εδ.α' - 362 εδ. α' και 386 παρ.1

4

1

εδ. β'-α'ΠΚ), οι οποίες φέρεται ότι τελέστηκαν στην Αθήνα την 24-11-2022. Ακολούθως, η ως άνω Ανακρίτρια, δυνάμει του με αριθ. 22/12-01-2024 εγγράφου της διαβίβασε προς την Εισαγγελία Πλημμελειοδικών Αθηνών την εν λόγω παραγγελία ανεκτέλεστη, επικαλούμενη ότι στην προκειμένη υπόθεση παρέλκει η από μέρους της διενέργεια κύριας ανάκρισης, ένεκα νομικής αβασιμότητας της οικείας ποινικής δίωξης, λόγω μη αξιοποιήσιμης της καταγγελλόμενης πράξης της απόπειρας απάτης στο δικαστήριο και δη ότι η καταγγελλόμενη συμπεριφορά δεν στοιχειοθετεί κακουργηματική απόπειρα απάτης στο Δικαστήριο, αλλά συνιστά μη αξιόποινη προπαρασκευαστική πράξη απάτης, αναφέροντας επιπλέον ότι καταλύεται ο δεσμός πραγματολογικής συνάφειας με τις λοιπές πράξεις της δίωξης πλημμεληματικού χαρακτήρα και αναιρείται η χρεία διερεύνησης αυτών στο πλαίσιο της κύριας ανάκρισης, σημειώνοντας ότι δεν υφίσταται για αυτές ανάγκη επιβολής περιοριστικών όρων. Σύμφωνα με το άρθρο 386 παρ. 1 ΠΚ, όπως ισχύει, όποιος με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή με σκοπό από τη βλάβη αυτής της περιουσίας να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος τιμωρείται με φυλάκιση και αν η ζημία που προξενήθηκε είναι ιδιαίτερα μεγάλη, με φυλάκιση τουλάχιστον τριών (3) μηνών και χρηματική ποινή. Αν η ζημία που προκλήθηκε υπερβαίνει συνολικά το ποσό των εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ευρώ επιβάλλεται κάθειρξη έως δέκα (10) έτη και χρηματική ποινή. Από τη διάταξη αυτή

προκύπτει, ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: α) ο σκοπός του δράστη να περιποιήσεται στον εαυτό του ή και σε άλλον (τρίτον) παράνομο περιουσιακό όφελος, έστω και αν τελικώς δεν επιτευχθεί το όφελος αυτό. β) εν γνώσει, με την έννοια του άμεσου δόλου, παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών, από την οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος και προέβη στην επιζήμια για τον ίδιο ή άλλον πράξη, παράλειψη ή ανοχή, η παράσταση δε ψευδών γεγονότων μπορεί να συνίσταται σε οποιαδήποτε ανακοίνωση, δήλωση ή ισχυρισμό, στον οποίο υπάρχει ανακριβής απεικόνιση της πραγματικότητας, μπορεί δε να είναι ρητή ή να συνάγεται και συμπερασματικά από τη συμπεριφορά του δράστη και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό δίκαιο, περιουσίας, η οποία να τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με την απατηλή συμπεριφορά (παραπλανητική ενέργεια ή παράλειψη του δράστη) και τη συνεπεία αυτής πλάνη εκείνου που προέβη στην περιουσιακή διάθεση, χωρίς να απαιτείται ταυτότητα παραπλανηθέντος και ζημιωθέντος (ΑΠ.....). Με την έννοια αυτή, το έγκλημα της απάτης συντελείται αντικειμενικώς και όταν ο δράστης προβαίνει σε ψευδείς δηλώσεις προς δημόσια αρχή, πείθοντας έτσι αυτήν να προβεί σε ενέργειες της δραστηριότητάς της, από τις οποίες ζημιώνεται άλλος (ΣυμβΑΠ.....). Για τη στοιχειοθέτηση της απάτης του άρθρου 386 ΠΚ, ένεκα της φύσης της ως εγκλήματος σχέσης ή επικοινωνίας, απαιτείται η αλληλεπίδραση μεταξύ δράστη και θύματος. Κεντρικά πρόσωπα καθίστανται ο εξαπατών και ο πλανώμενος/διαθέτων, χωρίς να είναι απαραίτητο ο τελευταίος

να ταυτίζεται με τον βλαβέντα, ήτοι τον φορέα της ζημιούμενης περιουσίας, ενώ και ο εξαπατών μπορεί να επιδιώκει όφελος υπέρ τρίτου. Πρόκειται, επομένως, για έγκλημα και αναγκαίας συμμετοχής, στο οποίο η προστασία του οικείου εννόμου αγαθού της περιουσίας διαμορφώνεται σχετικά, καθόσον τούτη ενεργοποιείται μόνο έναντι μίας (έστω απαλλακτικά οριζόμενης) πράξης εξαπάτησης, με την απάτη να ανήκει, ως εκ τούτου, στην κατηγορία των συνδεόμενων με ορισμένη συμπεριφορά εγκλημάτων αποτελέσματος. Ως έγκλημα σκοπού (υπερχειλούς υποκειμενικής υπόστασης), εξάλλου, δεν απαιτείται στην απάτη πραγμάτωση του σκοπηθέντος περιουσιακού οφέλους, για το λόγο δε αυτό πυρήνας του σχετικού αδίκου δεν είναι μόνο η αποσκοπούσα σε κέρδος περιουσιακή βλάβη, αλλά κυρίως η άνευ υποχρέωσης μεταβίβαση περιουσίας. Με βάση το στοιχείο του αποτελέσματος με την ουσιαστική του όρου έννοια, δηλαδή του αποτελέσματος ως μεταβολής στον εξωτερικό υλικό κόσμο, το έγκλημα της απάτης εντάσσεται και στα εγκλήματα βλάβης, σε εκείνα δηλαδή που το αποτέλεσμα τους έγκειται στη βλάβη εννόμου αγαθού, ήτοι του εξατομικευμένου υλικού αντικειμένου, και στα οποία δεν νοείται αξιόποινη συμπεριφορά χωρίς εξατομικευμένο παθόντα ή εξατομικευμένο πρόσωπο που διαθέτει περιουσία εις βάρος συγκεκριμένου παθόντος, σε περίπτωση τριγωνικής σχέσης. Συνεπώς, δεν αρκεί η διαπίστωση ότι μία δήλωση, αντικειμενικά κρινόμενη, μπορεί να προκαλέσει πλάνη στους αποδέκτες της, σαν να επρόκειτο για έγκλημα διακινδύνευσης, αλλά θα πρέπει να αποδεικνύεται ότι συγκεκριμένος αποδέκτης πλανήθηκε με τη δήλωση αυτή

και πείσθηκε να προβεί σε πράξη περιουσιακής διάθεσης επιζήμιας για την περιουσία του ή την περιουσία τρίτου. Έτσι, η αρχή εκτέλεσης τοποθετείται στην εξατομίκευση συγκεκριμένου αποδέκτη, οπότε δρομολογείται πλέον η παραπλανητική συμπεριφορά (βλ.). Ειδικότερα, γίνεται δεκτό από τη νομολογία ότι απάτη μπορεί να τελεσθεί και με παραπλάνηση του δικαστή, ο οποίος δικάζει σε πολιτική δίκη, όταν ο δράστης, με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος, προβαίνει εν γνώσει του σε ψευδείς ισχυρισμούς παραπλανώντας το δικαστήριο σε έκδοση απόφασης υπέρ αυτού και σε βλάβη της περιουσίας του αντιδίκου του. Στην περίπτωση, όμως, αυτή πρέπει οι ψευδείς ισχυρισμοί να υποστηρίζονται και με ψευδή αποδεικτικά μέσα, ήτοι πλαστά ή νοθευμένα αποδεικτικά έγγραφα ή γνήσια μεν, αλλά ανακριβή κατά περιεχόμενο, από τα οποία ο δικαστής να πλανήθηκε και να εξέδωσε οριστική απόφαση επιφέρουσα βλάβη στον ηττημένο διάδικο (βλ. ΑΠ.....). Περαιτέρω, η απάτη επί Δικαστηρίω είναι τετελεσμένη όταν, με τους ψευδείς ισχυρισμούς και με την προσκομιδή αναληθών αποδεικτικών μέσων, εκδίδεται απόφαση υπέρ των απόψεων του δράστη της απάτης και σε βάρος του αντιδίκου του, ενώ είναι σε απόπειρα, όταν, παρά την προσκόμιση των απατηλών στοιχείων, το Δικαστήριο απορρίπτει αυτά ως μη αληθινά ή δεν εκδίδει οριστική απόφαση (βλ. ΑΠ). Β. Κατά την κρατούσα στη ποινική επιστήμη θεωρία της εντύπωσης, αρχή εκτέλεσης υπάρχει όταν υφίστανται τα πραγματικά εκείνα πραγματικά περιστατικά που δικαιολογούν την κρίση ότι κλονίστηκε η εμπιστοσύνη των κοινωνιών για την ισχύ της έννομης τάξης και

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ
ΔΙΚΑΣΤΗΣ

έτσι παρέχουν την εντύπωση ότι το έγκλημα έχει αρχίσει να τελείται (υπέρβαση των ορίων του κοινωνικώς ανεκτού, εντύπωση ότι «κάτι έχει συμβεί»). Κατά το νέο ΠΚ (άρθρο 42 § 1), η έννοια της αρχής εκτέλεσης είναι στενότερη, αφού ο νόμος απαιτεί ο δράστης να έχει αρχίσει να εκτελεί την περιγραφόμενη στο νόμο αξιόποινη πράξη (βλ. την αιτιολογική έκθεση νέου ΠΚ στο άρθρο αυτό και Μανωλεδάκη,....., με αναφορά και στην τελευταία πριν από αυτήν πράξη στα λεγόμενα «φυσικά εγκλήματα»). Απόπειρα απάτης επί Δικαστηρίου υπάρχει καταρχήν, όταν ο δικαστής δεν παραπλανήθηκε από τους ψευδείς ισχυρισμούς του διαδίκου και τους απέρριψε με τη δημοσίευση οριστικής απόφασης, καθώς και όταν ο Δικαστής δεν δημοσίευσε οριστική απόφαση στην υπό κρίση υπόθεση, αλλά μη οριστική, λ.χ. διέταξε την αναστολή της δίκης κατά τα άρθρα 249, 250 ΚΠολΔ ή την επανάληψη συζήτησης κατά το άρθρο 254 ΚΠολΔ (ΑΠ 308/2017, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 70/2017, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 231/2017, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 166/2016, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 787/2015, ΝΟΜΟΣ), ή με διάταξή του την εξέταση μαρτύρων στο ακροατήριο κατά το άρθρο 237 παρ. 6 ΚΠολΔ (όπως ισχύει μετά το ν. 4335/2015). Για την εύρεση του σημείου έναρξης της αρχής εκτέλεσης και τον διαχωρισμό της απόπειρας της απάτης στο πολιτικό δικαστήριο από τις προπαρασκευαστικές πράξεις, κρίσιμο είναι το είδος της διαδικασίας και ιδίως εάν σε αυτή εφαρμόζεται το συζητητικό σύστημα (άρθρο 106 ΚΠολΔ που αποτελεί τον κανόνα στην πολιτική δίκη), κατά το οποίο απαιτείται επίκληση και προσαγωγή των αποδεικτικών μέσων ή το ανακριτικό σύστημα (εκούσια δικαιοδοσία, ασφαλιστικά μέτρα), κατά το

οποίο δεν απαιτείται κάτι τέτοιο, ενώ, κρίσιμο είναι και το πότε συγκεντρώνεται και προσάγεται το αποδεικτικό υλικό στη δίκη (εφαρμογή ή μη της αρχή της προαπόδειξης), εάν η διαδικασία είναι προφορική (κανόνας στη δίκη στον πρώτο βαθμό, κατά το προϊσχύσαν άρθρο 115 § 1 ΚΠολΔ) ή γραπτή (κανόνας στη νέα τακτική διαδικασία μετά το ν. 4335/2015) και αν είναι υποχρεωτική η κατάθεση προτάσεων στο ακροατήριο (κανόνας στην πολιτική δίκη, κατ' άρθρο 115 παρ. 3 ΚΠολΔ) ή όχι. Στις περιπτώσεις που ισχύει το συζητητικό σύστημα, η προφορική διαδικασία και η υποχρεωτική κατάθεση των προτάσεων (λ.χ. στις περιουσιακές διαφορές κατά τα άρθρα 591 και 614 επ. ΚΠολΔ και στην παλαιά τακτική διαδικασία προ του ν. 4335/2015), αρχή εκτέλεσης συνιστά η προφορική ανάπτυξη των ψευδών ισχυρισμών στην (πρώτη) συζήτηση στο ακροατήριο, εφόσον έχει γίνει επίκληση των ψευδών αποδεικτικών στοιχείων που τους στηρίζουν στις προτάσεις της συζήτησης που (κατά κανόνα) προσκομίζονται ή εξετάζονται (ως προς τους μάρτυρες) στην έδρα, σε μία συζήτηση. Τότε εξατομικεύεται και το πρόσωπο του πλανώμενου (εξαπατηθέντος) Δικαστή και είναι δυνατή η νοητική επικοινωνία αυτού και του δράστη - ψευδόμενου διαδίκου. Επομένως, η αναβολή της συζήτησης που δεν συνιστά συζήτηση της υπόθεσης, δεν συνιστά αρχή εκτέλεσης για το έγκλημα αυτό. Το ίδιο ισχύει (πολύ περισσότερο) και για τη ματαίωση συζήτησης της υπόθεσης, όταν δεν παρίστανται οι διάδικοι ή όταν δεν παρίστανται προσηκόντως (άρθρο 260 ΚΠολΔ). Στην περίπτωση τέλεσης απάτης επί δικαστηρίου δια παραλείψεως (μη γνήσιο έγκλημα παραλείψεως, κατ' άρθρο 15

ΠΚ) η αρχή εκτέλεσης καθορίζεται, με βάση το άρθρο 116 ΚΠολΔ και την αρχή πληρότητας, στο ίδιο σημείο της διαδικασίας, αφού τότε οφείλει ο διάδικος - δράστης να εκθέσει το ουσιώδες πραγματικό γεγονός που συνιστά καταχρηστική ένσταση και που ωφελεί τον αντίδικο του. Κάθε στάδιο πριν από το σημείο αυτό καθορισμού της αρχής εκτέλεσης (λ.χ. κατάθεση της αγωγής, επίδοση της, εγγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο) συνιστά προπαρασκευαστικό στάδιο του εγκλήματος της απάτης επί Δικαστηρίου (ως στάδιο προετοιμασίας και διευκόλυνσης της τέλεσης του), που δεν τιμωρείται. Από το ως άνω σημείο έναρξης της αρχής εκτέλεσης μέχρι την τυπική αποπεράτωση του αδικήματος, ήτοι μέχρι τη δημοσίευση οριστικής απόφασης, χωρεί το στάδιο απόπειρας του εγκλήματος της απάτης επί Δικαστηρίου. Κατά τη νέα τακτική διαδικασία (ιδίως το άρθρο 237ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά το ν. 4335/2015, από 1-1-2016), κατά την οποία η διαδικασία είναι έγγραφη και υπάρχει η υποχρεωτική κατάθεση προτάσεων και η προαπόδειξη, αρχή εκτέλεσης συνιστά ο ορισμός του εισηγητή της υπόθεσης ή της σύνθεσης του πολυμελούς Δικαστηρίου, με πράξη του προέδρου πρωτοδικών, μετά το κλείσιμο του φακέλου της δικογραφίας (άρθρο 237 § 4 ΚΠολΔ), διότι τότε εξατομικεύεται το πρόσωπο του αποδέκτη της εξαπάτησης - Δικαστή και είναι δυνατή η παραπλάνηση του, ενώ η συζήτηση είναι τυπική, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και χωρίς δυνατότητα αναβολής (Α. Αλαπάντας,). Από το σύνολο του αποδεικτικού υλικού, που συλλέχθηκε στο πλαίσιο της κυρίας ανάκρισης και της προηγηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης και δη από τις ένορκες

καταθέσεις των εξετασθέντων μαρτύρων και όλα τα έγγραφα, μη λαμβανομένου υπόψη, κατά τα εκτιθέμενα αναλυτικώς στην αμέσως προηγούμενη νομική σκέψη, του από 23-2-2024 υπομνήματος του εγκαλούντος και δηλώσαντος παράσταση προς υποστήριξη της κατηγορίας, ~~του~~ του ~~Π. Μ. Μ.~~, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία στις 23-2-2024, ήτοι μετά τη γενόμενη διάσκεψη του Συμβουλίου, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 7-2-2024, προέκυψαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Μετά την από 30-01-2023 μήνυση - έγκληση του ~~Π. Μ. Μ.~~, του ~~Π. Μ. Μ.~~, σε βάρος των: 1) ~~Π. Μ. Μ.~~ του ~~Π. Μ. Μ.~~ και 2) ~~Π. Μ. Μ.~~ του ~~Π. Μ. Μ.~~ και την νομότυπη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά των ως άνω κατηγορουμένων με την με αριθμό Ε 2023/611 από 28-7-2023 παραγγελία για την διενέργεια κύριας ανάκρισης προς την Ανακρίτρια του 23ου Ανακριτικού Τμήματος τον Πρωτοδικείου Αθηνών, για τις αξιόποινες πράξεις της απόπειρας απάτης επί δικαστηρίου με σκοπό προκληθείσας ζημίας που υπερβαίνει το ποσό των 120.000.00 ευρώ, της συνέργειας στη συγκεκριμένη πράξη, της ψευδούς κατάθεσης, της συκοφαντικής δυσφήμισης και της ηθικής αυτουργίας σε ψευδή κατάθεση και συκοφαντική δυσφήμιση (άρθρα 26εδ. σ', 27παρ. 1, 42παρ. 1, 46 παρ. 1, 47. 94παρ.1, 224 παρ.1, 363 εδ.α' - 362 εδ. α' και 386 παρ.1 εδ. β'-α' ΠΚ), οι οποίες φέρεται ότι τελέστηκαν στην Αθήνα την 24-11-2022. Σύμφωνα με την από 30-1-2023 έγκληση του ~~Π. Μ. Μ.~~, του ~~Π. Μ. Μ.~~ το ιστορικό της οποίας αποτελεί και το περιεχόμενο της ασκηθείσας ποινικής δίωξης.

ο εγκαλών ισχυρίζεται ότι στις 29-6-2022 κατέθεσε σε βάρος της πρώτης εγκαλούμενης, [απόκρυφο], τη με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης 64453/2022 και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης 5506/2022 αγωγή του, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί να του καταβάλει το συνολικό ποσό των 183.550,47 ευρώ, για τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους, που σχετίζονται με την με ΑΒΜ Ε 2022/428 έγκληση (με ταυτόσημο περιεχόμενο), που είχε ήδη καταθέσει σε βάρος της για την πράξη της κακουργηματικής πλαστογραφίας (υπόθεση για την οποία ασκήθηκε ποινική δίωξη και με το με αριθ. 2649/2022 παραπεμπτικό βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, η [απόκρυφο] παραπέμφθηκε να δικάσσει ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών). Ότι, περαιτέρω, η [απόκρυφο] με τις προτάσεις που κατέθεσε στα πλαίσια της ως άνω αγωγής, ήτοι πριν από ενενήντα (90) ημέρες από την κατάθεση της αγωγής, προσκόμισε ψευδή αποδεικτικά στοιχεία και συγκεκριμένα την με αριθ. 1095/24-11-2022 ένορκη βεβαίωση του γιού της - δεύτερου εγκαλουμένου, [απόκρυφο], ενώπιον της Συμβολαιογράφου Πειραιά, Δήμητρας Τσίτσα, ο οποίος (εγκαλούμενος), κατά τους ισχυρισμούς του εγκαλούντος, κατέθεσε ψευδή στοιχεία, που είχαν ουσιαστική σχέση με την ως άνω αστική υπόθεση και συγχρόνως ανέφερε ψευδή γεγονότα, τα οποία ήταν επιπλέον και προσβλητικά για την τιμή και την υπόληψη του, κατόπιν προτροπής της πρώτης εγκαλουμένης - μητέρας του, προκειμένου η τελευταία να παραπλανήσει τον Δικαστή, που θα δικάσει την αγωγή, ως

προς την αλήθεια των ισχυρισμών της και να τον πείσει να απορρίψει την αγωγή, αποκομίζοντας έτσι παράνομο περιουσιακό όφελος σε βάρος της περιουσίας του. Μετά την άσκηση της ανωτέρω ποινικής δίωξης η ως άνω Ανακρίτρια, δυνάμει του με αριθ. 22/12-01-2024 εγγράφου της διαβίβασε προς την Εισαγγελία Πλημμελειοδικών Αθηνών την εν λόγω παραγγελία ανεκτέλεστη, επικαλούμενη ότι στην προκειμένη υπόθεση παρέλκει η από μέρους της διενέργεια κύριας ανάκρισης, ένεκα της νομικής αβασιμότητας της οικείας ποινικής δίωξης, λόγω μη αξιοποίησης της καταγγελλόμενης πράξης της απόπειρας απάτης στο Δικαστήριο και δη ότι η καταγγελλόμενη συμπεριφορά δεν στοιχειοθετεί κακούργηματική απόπειρα απάτης στο Δικαστήριο, αλλά συνιστά μη αξιόποινη προπαρασκευαστική πράξη απάτης, αναφέροντας επιπλέον ότι καταλύεται ο δεσμός πραγματολογικής συνάφειας με τις λοιπές πράξεις της δίωξης πλημμεληματικού χαρακτήρα και ότι αναιρείται η χρεία διερεύνησης αυτών στο πλαίσιο της κύριας ανάκρισης, σημειώνοντας ότι δεν υφίσταται για αυτές ανάγκη επιβολής περιοριστικών όρων. Εν προκειμένω, με τη με αριθ. 310/2024 πρόταση του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, Νικολάου Στεφανάτου, εισάγεται προς συζήτηση στο παρόν Συμβούλιο η ανακύψασα ως άνω διαφωνία μεταξύ Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών και της Ανακρίτριας, περί διενέργειας ή μη περαιτέρω κύριας ανάκρισης. Η υπό εξέταση κακούργηματική ποινική δίωξη για απάτη με περιουσιακό όφελος/προξηνηθείσα ζημία ποσού ανώτερου των 120.000,00 ευρώ και η συνέργεια στη συγκεκριμένη πράξη τυγχάνει νόμω

αβάσιμη και έπρεπε να απορριφθεί ως τέτοια, δυνάμει αντίστοιχης εισαγγελικής διάταξης για τους εξής λόγους: Η με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης 64453/2022 και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης 5506/2022 αγωγή του **Π. Κ. Κ.**, του **Π. Κ. Κ.**, κατά της πρώτης εγκαλούμενης, **Α. Κ. Κ.**, κατατέθηκε στη Γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών στις 29- 6-2022 και ακολουθήθηκε ως προς αυτήν η νέα τακτική διαδικασία (ήτοι μετά την ισχύ του Ν. 4335/2015). Ως εκ τούτου, οι διάδικοι υποχρεούνταν στην εμπρόθεσμη υποβολή προτάσεων, μετά σχετικών εγγράφων, εντός ενενήντα (90) ημερών (μετά το ν. 4842/2021) από την κατάθεση της αγωγής, γεγονός το οποίο αμφότεροι έπραξαν. Μετά το κλείσιμο των φακέλων, με το πέρας της προθεσμίας των δεκαπέντε (15) ημερών για την κατάθεση προσθήκη - αντίκρουσης, από την καταληκτική ημερομηνία πέρατος των ενενήντα (90) ημερών, ο οικείος φάκελος της δικογραφίας έπρεπε να διαβιβαστεί στον αρμόδιο Πρόεδρο Πρωτοδικών, ώστε με σχετική Πράξη του, να καθορίσει ημερομηνία δικασίμου. Όμως, κατά την ημερομηνία άσκησης της κρινόμενης ποινικής δίωξης (28-7-2023) δεν είχε ακόμα οριστεί δικάσιμος προς συζήτηση της ως άνω αγωγής και σύμφωνα με σχετικό ενημερωτικό έγγραφο της Γραμματείας του αρμοδίου Τμήματος του Πρωτοδικείου, αυτή αναμένεται να προσδιοριστεί εντός του έτους 2025. Εντούτοις, κατά το ανωτέρω διαδικαστικό στάδιο της προκατάθεσης των προτάσεων, όταν και υποβλήθηκε από την πρώτη κατηγορουμένη η ως άνω ένορκη βεβαίωση του δεύτερου κατηγορουμένου, κατά το οποίο δεν είχε ακόμα προσδιοριστεί προς συζήτηση η ως άνω αγωγή,

δεν νοείται, διά της οικείας διαδικαστικής πράξης, στοιχειοθέτηση αρχής εκτέλεσης των αποδιδόμενων αξιόποινων συμπεριφορών της κακούργηματικής απάτης επί Δικαστηρίω και της συνέργειας σε αυτή, διότι, αρχή εκτέλεσης της απάτης στο Δικαστήριο (και αναπόδραστα της συνέργειας σε αυτή) υφίσταται μόνον από τη στιγμή που υπάρχει εξατομικευμένος αποδέκτης της πράξης εξαπάτησης, δηλαδή συγκεκριμένος ορισθείς Δικαστής, και, συνεπώς, η αρχή εκτέλεσης οριοθετείται με την προβολή (επίκληση) των ψευδών πραγματικών ισχυρισμών του δράστη, κατά την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, διά της συναφούς κατάθεσης και επίκλησης ψευδών αποδεικτικών μέσων, δεδομένου ότι ο αποδέκτης της πράξης εξαπάτησης εξατομικεύεται μόνον τότε, όταν δηλαδή η υπόθεση εισαχθεί προς συζήτηση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (βλ. ad hoc ΔιατΕισΕφΑΘ). Έτι ειδικότερα, η απάτη στο Δικαστήριο, ως ποινικώς κολάσιμη πράξη, προσλαμβάνει αρχή τέλεσης (και άρα έκφανση απόπειρας) κατά τη συζήτηση του οικείου ένδικου βοηθήματος, ενώπιον του αρμόδιου Δικαστηρίου, αφού τότε και μόνο ο Δικαστής που το συγκροτεί, λαμβάνει για πρώτη φορά γνώση προς δικανική εκτίμηση, κάθε κρίσιμου πραγματικού ισχυρισμού και των στηριζόντων αυτών αποδεικτικών μέσων, ενώ κάθε διαδικαστική ενέργεια πριν από το συγκεκριμένο δικονομικό στάδιο μόνο ως ατιμώρητη προπαρασκευαστική πράξη δύναται να νοηθεί (βλ. ΣυμβΠλημΑΘ). Σημειώνεται δε ότι κατά την κοινή περί τα δικαστικά πράγματα πείρα, ο αρμόδιος για την κατάρτιση των υπηρεσιών των Δικαστών, Πρόεδρος Πρωτοδικών Αθηνών, στην τακτική

διαδικασία του Μονομελούς, ορίζει τον Δικαστή, που θα αναλάβει την εκδίκαση κάθε πινακίου, το νωρίτερο μία εβδομάδα πριν την αντίστοιχη δικάσιμο, έτσι ώστε να προκύπτει ότι ο Δικαστής, που θα συζητούσε την ανωτέρω αγωγή, χωρίς την παρουσία των διαδίκων, δεν έχει ακόμα οριστεί. Περαιτέρω, έχει κριθεί ότι, σε περίπτωση συζήτησης αστικής αγωγής, απόπειρα απάτης στο Δικαστήριο συντρέχει εάν, παρά την προβολή ψευδών ισχυρισμών με την υποστήριξη ψευδών αποδεικτικών μέσων, ο Δικαστής δεν παραπλανηθεί και κατόπιν της συζήτησης της αγωγής εκδώσει απορριπτική απόφαση για τον προβληθέντα ισχυρισμό ή δεν εκδώσει οριστική απόφαση υπέρ του δράστη (βλ. ΑΠ), μη συγκροτούμενης της οικείας κατηγορίας, όταν ο Δικαστής δεν έλαβε υπόψη του στην αξιολόγηση των αποδείξεων το φερόμενο ως πλαστό ή αναληθές κατά περιεχόμενο αποδεικτικό μέσο (βλ. ΑΠ). Οι ισχυρισμοί ότι: α) στη νέα τακτική διαδικασία, αρχή εκτέλεσης υπάρχει ήδη από το κλείσιμο του οικείου φακέλου, με την παρέλευση των προθεσμιών προκατάθεσης προτάσεων και προσθήκης αντίκρουσης, β) ότι είναι απολύτως αδιάφορο στον δράστη - διάδικο τότε θα εξατομικευθεί ο Δικαστής, που θα επιληφθεί της συγκεκριμένης αστικής διαφοράς, η εξατομίκευση δε του οποίου δεν προβλέπεται από το νόμο και γ) ότι αρκεί, κατά την υποβολή της σχετικής έγκλησης, να έχει τεθεί σε κίνηση η διαδικασία της αστικής δίκης και (αρκεί) ότι αυτή δεν περατώθηκε πριν την έκδοση απόφασης με παραίτηση από το δικόγραφο ή το δικαίωμα της αγωγής ή κατ' άλλον τρόπο, δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί. Και τούτο διότι, αν γινόταν δεκτή η

συγκεκριμένη εκδοχή ως νομικά ορθή, η Ανακρίτρια θα έπρεπε να κρατήσει εκκρεμή την διαδικασία της κύριας ανάκρισης αναμένοντας αρχικά τον προσδιορισμό της συζήτησης της υπόθεσης, εντός του έτους 2025, ήτοι ήδη δύο (2) έτη μετά την άσκηση της ποινικής δίωξης και ακολούθως (να αναμένει) την έκδοση οριστικής απόφασης επί της ανωτέρω αγωγής του εγκαλούντος, προκειμένου, στην περίπτωση που το ως άνω Δικαστήριο διερευνούσε ουσιαστικά την ως άνω ένορκη βεβαίωση, χωρίς όμως να πειστεί από αυτήν, ακολούθως δε, έκανε δεκτή την αγωγή του εγκαλούντος, να αποδώσει σε βάρος των κατηγορουμένων κατηγορία για τις πράξεις της απόπειρας κακουργηματικής απάτης και συνέργειας σε αυτήν, ενώ στην περίπτωση που το ως άνω Δικαστήριο εξέδιδε απορριπτική απόφαση επ' αυτής (αγωγής), δεχόμενη το περιεχόμενο της ως άνω ένορκης βεβαίωσης ως αληθές, να τίθεται πλέον ζήτημα τετελεσμένης απάτης επί δικαστηρίω, με όφελος/ζημία άνω των 120.000,00 ευρώ και συνέργειας σε αυτή, δικονομική εξέλιξη για την οποία θα αναφυόταν ζήτημα ακυρότητας, λόγω της μη προγενέστερης παροχής εκ μέρους των κατηγορουμένων ανωμοτί εξηγήσεων για συγκεκριμένα κακουργήματα και δη επί τη βάσει προηγηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης γι' αυτά (άρθρα 244 παρ. 1, 2 και 4 ΚΠΔ). Εξάλλου, η ανωτέρω παραδοχή περί μη κατάφασης αρχής εκτελέσεως της απάτης επί Δικαστηρίω στην ένδικη περίπτωση, που συνδέεται στενότερα με την αντικειμενική θεωρία για την έννοια της αρχής εκτέλεσης στην απόπειρα, βρίσκει στέρεο πραγματολογικό έρεισμα και στην κρατούσα κατά τη νομολογιακή ουσιαστική - αντικειμενική θεωρία του

Frank (ή θεωρία της διευρυμένης αντικειμενικής υπόστασης), κατά την οποία αρχή εκτέλεσης συνιστά μόνον η ενέργεια εκείνη, με την οποία αρχίζει να πραγματώνεται η αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος, καθώς και εκείνη που τελεί σε τέτοια συνάφεια και οργανικό δεσμό με την πράξη, ώστε στη συγκεκριμένη περίπτωση να θεωρείται κατά την κοινή (ή φυσική) αντίληψη τμήμα της και στην οποία αμέσως οδηγεί, αν δεν ανακοπεί για οποιοδήποτε λόγο (βλ. ΑΠ. ...), καθόσον η προκατάθεση προτάσεων, μετά των αποδεικτικών μέσων, στο πλαίσιο της νέας τακτικής διαδικασίας, μετά το Ν. 4335/2015, εντός ενενήντα (90) πλέον ημερών (μετά το ν. 4842/2021) από την κατάθεση της οικείας αγωγής, δεν είναι νοητό να εκληφθεί ως τελούσα σε στενό οργανικό δεσμό με τη συζήτηση του αντίστοιχου δικογράφου, αφού, παρά τη δυνατότητα διεξαγωγής της συζήτησης, χωρίς την παράσταση των διαδίκων (εφόσον έχουν κατατεθεί από αυτούς προτάσεις) και της απουσίας δικονομικής ευχέρειας περί αναβολής (βλ. νέο άρθρο 237ΚΠολΔ), αυτή (η συζήτηση) δεν είναι κατά την κοινή αντίληψη βέβαιο ότι θα υλοποιηθεί, εφόσον μπορεί να προηγηθεί παραίτηση του ενάγοντος από το εισαγωγικό δικόγραφο ή από το δικαίωμα ή βίαιη διακοπή της δίκης λόγω θανάτου ή εξώδικη επίλυση της διαφοράς σύμφωνα με το άρθρο 214Α ΚΠολΔ και, συνέπεια αυτής, κατάργηση της δίκης ή απόσυρση της υπόθεσης λόγω απεργίας των δικαστικών γραμματέων. Επισημαίνεται ότι στη νέα τακτική διαδικασία, η υποχρεωτική προφορική συζήτηση καταρχάς έχει πλέον εγκαταλειφθεί και οι διάδικοι πρέπει να έχουν ήδη κατά την έγγραφη προδικασία καταθέσει νομίμως τις προτάσεις τους (και

πιθανώς το δικόγραφο προσθήκης - αντίκρουσης σε αυτές). αλλά και να έχουν προσκομίσει με επίκληση όλα τα διαδικαστικά και αποδεικτικά τους έγγραφα [.....]. Σε κάθε περίπτωση γίνεται δεκτό ότι απόπειρα απάτης στο Δικαστήριο στοιχειοθετείται μόνο όταν ο Δικαστής δεν παραπλανήθηκε από τους ψευδείς ισχυρισμούς και απέρριψε αυτούς ως μη αληθινούς, εκδίδοντας απόφαση, κατόπιν λήψης από μέρους του υπόψη και αξιολόγησης ως αποδείξεων των φερόμενων ως πλαστών ή αναληθών κατά περιεχόμενο αποδεικτικών μέσων, διαδικαστικές παράμετροι, των οποίων η ευχέρεια διάγνωσης ουδόλως δύναται να εξασφαλιστεί εν προκειμένω, από τον Εισαγγελέα που άσκησε την προκειμένη ποινική δίωξη, κατά χρόνο άσκησης αυτής (αγωγής) (βλ.....). Επιπροσθέτως, η άποψη ότι στο πλαίσιο της νέας τακτικής διαδικασίας, μετά το Ν. 4335/2015, τα προσκομισθέντα με τις προτάσεις αποδεικτικά μέσα δεν δύνανται να ανακληθούν από τους διαδίκους και ότι από την προσκόμισή τους έχουν διατεθεί προς κρίση ενώπιον του επιληφθέντος Δικαστηρίου δεν είναι απολύτως ορθή, αφού έχει κριθεί ότι ο ενάγων και ο εναγόμενος δικαιούνται να παραιτηθούν από ή ορθότερα να ανακαλέσουν (ΑΠ) την υλική πράξη της κατάθεσης των προτάσεών τους, που έχει ήδη προηγηθεί, κατά το άρθρο 237ΚΠολΔ, ώστε η παραίτηση αυτή να έχει ως αποτέλεσμα τη ματαίωση της συζήτησης της υπόθεσης, εφόσον δεν παρίστανται πλέον προσηκόντως (ΑΠ). Εξάλλου, πράγματι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής χωρίς συναίνεση του εναγομένου, πριν αυτός προχωρήσει στη συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης και στην

περίπτωση των άρθρων 237 και 238 ΚΠολΔ, πριν από την κατάθεση προτάσεων από τον εναγόμενο, ενώ η παραίτηση που γίνεται αργότερα είναι απαράδεκτη. Το απαράδεκτο όμως αυτό δεν ισχύει σε κάθε περίπτωση, αλλά, σύμφωνα με το άρθρο 294 ΚΠολΔ, μόνο εφόσον ο εναγόμενος προβάλλει αντίρρηση και πιθανολογεί ότι έχει έννομο συμφέρον η δίκη να περατωθεί με την έκδοση οριστικής απόφασης. Επομένως, ενόψει όλων των ανωτέρω, επειδή η κρινόμενη ποινική δίωξη κρίνεται ως πρόωρα ασκηθείσα και άρα ως μη στηριζόμενη στο νόμο, διότι έγινε σε διαδικαστικό στάδιο, κατά το οποίο δεν είχε ακόμα οριστεί ο Δικαστής, ο οποίος θα δικάζε την με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης 64453/2022 και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης 5506/2022 αγωγή του [κατά, κρινόμενη δίωξη] του [κατά, κρινόμενη δίωξη], ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατά της πρώτης εγκαλούμενης, [κατά, κρινόμενη δίωξη] πρέπει να αρθεί η ανακύψασα διαφωνία μεταξύ του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών και της Ανακρίτριας, περί της διενέργειας ή μη κύριας ανάκρισης, υπέρ της δεύτερης».

IV. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 386§1 του ΠΚ (ισχύοντος, από 01-07-2019, βάσει του άρθρου 2 του Ν. 4619/2019), όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 92 του Ν. 4855/2021 (ΦΕΚ Α' 215/12-11-2021), «Όποιος με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή με σκοπό από τη βλάβη αυτής της περιουσίας να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος τιμωρείται με φυλάκιση και αν η ζημία που

προξενήθηκε είναι ιδιαίτερα μεγάλη, με φυλάκιση τουλάχιστον τριών (3) μηνών και χρηματική ποινή. Αν η ζημία που προκλήθηκε υπερβαίνει συνολικά το ποσό των εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ευρώ επιβάλλεται κάθειρξη έως δέκα (10) έτη και χρηματική ποινή.» Από τις διατάξεις αυτές, προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της απάτης, απαιτείται η συνδρομή των εξής προϋποθέσεων: 1) Παράσταση, εκ μέρους του δράστη, προς άλλον, ψευδών γεγονότων, ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση των αληθινών γεγονότων. Το έγκλημα της απάτης μπορεί να συντελεστεί, με τρεις υπαλλακτικούς τρόπους, δηλαδή, είτε με την παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών, είτε με αθέμιτη απόκρυψη των αληθινών, είτε με αθέμιτη παρασιώπηση αυτών. Οι εν λόγω τρόποι τέλεσης διαφέρουν, μεταξύ τους, ως προς το εννοιολογικό περιεχόμενό τους και οι δύο πρώτοι, δηλαδή, η παράσταση ψευδών γεγονότων, ως αληθινών και η απόκρυψη των αληθινών, συνιστούν καθένας τους θετική ενέργεια απατηλής συμπεριφοράς. Ο δεύτερος - σε αντίθεση με τον πρώτο - προϋποθέτει, πάντοτε και άλλη αθέμιτη ενέργεια του δράστη, προγενέστερη ή σύγχρονη, συγκαλυπτική της αλήθειας, από τον άλλον, τον οποίο, στη συνέχεια, παραπλανά, με την αθέμιτη απόκρυψή της. Ο τρίτος τρόπος τέλεσης, δηλαδή, η παρασιώπηση των αληθινών, προϋποθέτει, ότι ο δράστης είχε υποχρέωση, είτε από το νόμο, είτε από τη σύμβαση, είτε από προηγούμενη ενέργειά του, για ανακοίνωση των αληθινών και συνιστά απατηλή συμπεριφορά, που πραγματώνεται με παράλειψη. Η παραδοχή περισσοτέρων του

ενός τρόπων τελέσεως, εφόσον αυτοί αλληλοαναιρούνται, δημιουργεί ασάφεια και αντίφαση της αποφάσεως και καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος, από τον Άρειο Πάγο, για το πώς συντελέστηκε η απάτη, η δε απόφαση στερείται νόμιμης βάσεως, ελεγχόμενη για εκ πλαγίου παραβίαση της διατάξεως του άρθρου 386§1 ΠΚ, ενώ τέτοια ασάφεια και αντίφαση δεν δημιουργούνται, όταν αναφέρονται οι δύο πρώτοι υπαλλακτικοί τρόποι τέλεσης της απάτης, εφόσον στο σκεπτικό ή στο διατακτικό εξειδικεύεται ο ένας τρόπος και η απλή αναφορά του άλλου δεν διαφοροποιεί τον τρόπο τέλεσης της πράξης, αλλ' απλώς προσδιορίζει (εξειδικεύει) το δόλο του δράστη (ΑΠ 201/2021, ΑΠ 1269/2017, ΑΠ 2149/2014). 2) Λόγω της συμπεριφοράς αυτής του δράστη, πρόκληση ή διατήρηση πλάνης, σε άλλον (τον πλανηθέντα - εξαπατώμενο). Η πράξη εξαπάτησης μπορεί να γίνει, με οποιονδήποτε τρόπο, με έγγραφο ή προφορικά, ρητά, αλλά και σιωπηρά, δηλαδή, συναγόμενη, από τη συμπεριφορά του δράστη (ΑΠ 556/2020, ΑΠ 569/2012) και απαιτεί μία, έστω ελάχιστη, νοητική επικοινωνία, μεταξύ δράστη και θύματος. Η ψευδής παράσταση πρέπει να απευθύνεται σε συγκεκριμένα πρόσωπα, χωρίς όμως να είναι απαραίτητη και η προσωπική επικοινωνία δράστη και θυμάτων (ΑΠ 1874/2019, ΑΠ 201/2010). Πρέπει, συνεπώς, να απευθύνεται, σε εξατομικευμένο αποδέκτη ή αποδέκτες και όχι στο κοινό, γενικά και αόριστα, αφού μόνο τότε μπορεί να αξιολογηθεί η αμεσότητα της βλάβης καθενός και ο αιτιώδης σύνδεσμος, μεταξύ της περιουσιακής διάθεσης και της βλάβης του. 3) Συνεπεία της παραπλανήσεως αυτής, επιχείρηση, υπό του πλανηθέντος, ορισμένης πράξεως (θετικής ή αποθετικής).

που αποτελεί διάθεση περιουσίας, είτε ίδιας, είτε και τρίτου, αφού, για τη στοιχειοθέτηση του προκείμενου εγκλήματος, πέραν της ταυτότητας του παραπλανηθέντος και του επιχειρούντος τη ζημιογόνο ενέργεια (ΑΠ 762/2000), κατά τα λοιπά, δεν απαιτείται ταυτότητα του προσώπου του παραπλανηθέντος, προς το πρόσωπο του ζημιωθέντος, αρκούντος ότι ο παραπλανηθείς έχει εξουσία διάθεσης της περιουσίας του ζημιωθέντος (παθόντος), είτε, από το νόμο, είτε από σύμβαση, είτε «εν τοις πράγμασι» (ΑΠ 760/2000, ΑΠ 1924/1997, ΑΠ 978/1996). Ως περιουσία, νοείται το σύνολο των οικονομικών αγαθών του προσώπου, που έχουν χρηματική αξία, βλάβη, δε, της περιουσίας, είναι η μείωση αυτής, δηλαδή η επί έλαττον διαφορά μεταξύ της χρηματικής αξίας, την οποία αυτή είχε, προ της διάθεσης, που προκλήθηκε, με την απατηλή συμπεριφορά και εκείνης, που απέμεινε, μετά από αυτήν. Βλάβη της περιουσίας υπάρχει, έστω και αν ο παθών έχει ενεργό αξίωση, προς ανόρθωσή της. 4) Συνεπεία της παραπάνω πράξεως διαθέσεως περιουσίας, επέλευση ζημίας, στον παραπλανηθέντα ή κάποιο τρίτο, η οποία να τελεί σε αιτιώδη συνάφεια με τις παραπλανητικές ενέργειες ή παραλείψεις του δράστη και η οποία υπάρχει, σε περίπτωση μειώσεως ή χειροτερεύσεως της περιουσίας του παθόντος, έστω και αν αυτός έχει ενεργό αξίωση, για την ανόρθωσή της (ΑΠ 1063/2023, ΑΠ 11/2009, ΑΠ 110/2009, ΑΠ 149/2009). Συνεπώς, για τη συντέλεση του προκείμενου εγκλήματος, πρέπει να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος, μεταξύ, αφενός της απατηλής ενέργειας του δράστη και της απ' αυτήν δημιουργηθείσας πλάνης του παθόντος και αφετέρου της

πλάνης αυτής και της ενέργειας, στην οποία παραπείσθηκε ο απατηθείς, η οποία ενέχει περιουσιακή διάθεση, που επάγεται, αναγκαίως, περιουσιακή βλάβη του ίδιου ή τρίτου. Όπως γίνεται δεκτό, η ζημία ή βλάβη πρέπει να είναι το αναγκαίο, άμεσο και αποκλειστικό αποτέλεσμα της συμπεριφοράς (πράξης, παράλειψης ή ανοχής), στην οποία - παραπλανηθείς - προέβη ο απατώμενος, το οποίο πηγάζει, άμεσα, από την ανωτέρω συμπεριφορά, διαφορετικά, σε περίπτωση, κατά την οποία η βλάβη αποτελεί τυχαίο επακόλουθο των ψευδών παραστάσεων, λόγω μεταγενεστέρως επελθόντων άλλων περιστατικών, δεν υφίσταται απάτη (ΑΠ 1362/1996, ΑΠ 609/1994, ΑΠ 610/1994). Ως τέτοια βλάβη, νοείται κάθε μείωση της συνολικής αξίας της περιουσίας, αλλά και η απειλή μείωσής της, όταν δημιουργείται χειροτέρευση της ενεστώσας περιουσιακής κατάστασης, όπως και η απειλή ή ο κίνδυνος της περιουσίας στο μέλλον. 5) Δόλος του δράστη και μάλιστα, βασικός, που συνίσταται στη βούληση ή στην αποδοχή παραπλανήσεως ή ζημιώσεως άλλου και πρόσθετος σκοπός του δράστη, να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον, παράνομο περιουσιακό όφελος, χωρίς να είναι αναγκαία και η πραγματοποίηση του εν λόγω οφέλους (ΑΠ 1074/2006, ΑΠ 961/2006, ΑΠ 830/2006). Σκοπός περιουσιακού οφέλους υπάρχει, όταν ο δράστης επιδιώκει την αύξηση της περιουσίας ή την οποιαδήποτε ευνοϊκότερη διαμόρφωση της περιουσιακής κατάστασης του ίδιου ή άλλου (ΑΠ 200/1988). Παράνομο, είναι το επιδιωκόμενο περιουσιακό όφελος, όταν ο δράστης ή το άλλο πρόσωπο δεν έχει νόμιμη αξίωση, κατά του παθόντος (ΑΠ 492/1987, ΑΠ 193/1974, ΑΠ 49/1974). Ως «γεγονότα», κατά

την έννοια των διατάξεων του άρθρου 386 του ΠΚ, νοούνται τα πραγματικά περιστατικά που ανάγονται στο παρελθόν ή το παρόν και όχι εκείνα, που πρόκειται να συμβούν στο μέλλον, όπως είναι οι απλές υποσχέσεις ή συμβατικές υποχρεώσεις. Όταν όμως οι τελευταίες συνοδεύονται, ταυτόχρονα, με ψευδείς διαβεβαιώσεις και παραστάσεις άλλων ψευδών γεγονότων, που αναφέρονται στο παρόν ή το παρελθόν, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δημιουργούν την εντύπωση της μελλοντικής εκπληρώσεως, με βάση την εμφανιζόμενη ψευδή κατάσταση ή δυνατότητα του δράστη, ο οποίος έχει ειλημμένη την πρόθεση να μην εκπληρώσει την υποχρέωση, τότε θεμελιώνεται το έγκλημα της απάτης (ΑΠ 872/2021, ΑΠ 1527/2009). Ως «παράσταση», κατά την έννοια του ανωτέρω άρθρου, θεωρείται η υπό του δράστη ανακοίνωση μιας σκέψης ή η βεβαίωση ή ο ισχυρισμός κάποιου «γεγονότος», υπό την προεκτεθείσα έννοια. Χρόνος τέλεσης της αξιόποινης πράξης της απάτης, θεωρείται, βάσει του άρθρου 17 ΠΚ, εκείνος, κατά τον οποίο ο δράστης, με σκοπό να προσπορίσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος, ενήργησε και ολοκλήρωσε την απατηλή συμπεριφορά του, δηλαδή, προέβη στην εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων, ως αληθινών ή στην αθέμιτη απόκρυψη ή αποσιώπηση αληθινών, εξαιτίας των οποίων παραπλανήθηκε (πείσθηκε) ο παθών ή τρίτος. Είναι αδιάφορος, ο τυχόν μεταγενέστερος χρόνος επέλευσης της περιουσιακής βλάβης του παθόντος, με την οποία ολοκληρώνεται η απάτη, καθώς και ο χρόνος, που επιχειρήθηκε η ζημιογόνος ενέργεια ή παράλειψη ή ανοχή του παραπλανηθέντος (ΟΛΑΠ 3/2019, ΟΛΑΠ 1/2018, ΑΠ 511/2023,

ΑΠ 465/2023, ΑΠ 131/2020, ΑΠ 107/2020). Σε κάθε περίπτωση, δεν ενδιαφέρει το είδος της πλάνης που δημιουργήθηκε, από την απάτη, δηλαδή, αν αυτή είναι ή δεν είναι συγγνωστή, ουσιώδης ή επουσιώδης, καθώς και αν αναφέρεται αποκλειστικά στα παραγωγικά αίτια της βούλησης, αρκεί η πλάνη να υφίσταται, κατά τον χρόνο που δηλώνεται η βούληση (ΑΠ 316/2018, ΑΠ 209/2018, ΑΠ 1269/2017). Εξάλλου, λόγω της μη αναγκαίας ταύτισης του προσώπου που απατήθηκε και εκείνου που υπέστη τη βλάβη, η απάτη μπορεί να διαπραχθεί και με την παραπλάνηση του δικαστή, που δικάζει σε πολιτική δίκη, που αποτελεί ειδικότερη μορφή της απάτης του άρθρου 386 του ΠΚ, η οποία (απάτη) στοιχειοθετείται, όταν ο διάδικος σε πολιτική δίκη όχι μόνο προβάλλει ψευδή πραγματικό ισχυρισμό, αλλά, ταυτόχρονα, προσκομίζει, προς υποστήριξή του, εν γνώσει του ψευδή αποδεικτικά μέσα, όπως η εν γνώσει προσκόμιση και επίκληση πλαστών ή νοθευμένων εγγράφων ή γνησίων μεν, ανακριβών όμως κατά περιεχόμενο, με τα οποία παραπλανά το δικαστήριο και εκδίδει δυσμενή, για την περιουσία του αντιδίκου του, δικαστική απόφαση, οπότε η απάτη στο Δικαστήριο είναι τετελεσμένη. Επομένως, απάτη στο δικαστήριο διαπράττει και εκείνος, ο οποίος, σε πολιτική δίκη, προσάγει και επικαλείται, προς υποστήριξη ψευδών ισχυρισμών, τους οποίους ο δικαστής υποχρεούται και αυτεπάγγελα να ελέγξει, αποδεικτικά μέσα, μετά οποία διαμορφώνεται στο δικαστήριο πλανημένη κρίση, που μπορεί να βλάψει τρίτους. Τούτο, δε, γιατί και στην περίπτωση αυτή, υπάρχει παράσταση ψευδών γεγονότων, αφού μπορεί να εξαπατηθεί ο δικαστής από τα

στοιχεία που προσάγονται για την απόδειξη των γεγονότων αυτών (ΑΠ 1145/2022, ΑΠ 1392/2012). Επί της συνήθους (τακτικής) διαδικασίας, η προβολή ψευδών ισχυρισμών, μη αποδεικνυόμενων, δια της προσαγωγής ψευδών ή πλαστών αποδεικτικών μέσων, δεν συνιστά απάτη, έστω κι αν οι ανωτέρω ισχυρισμοί έγιναν δεκτοί, από το Δικαστή, κατά παράβαση των καθηκόντων του. Η εν λόγω μη τέλεση απάτης στηρίζεται, στο ότι η αλήθεια των απλώς ψευδών ισχυρισμών, που δεν αποδεικνύονται, δια της προσαγωγής ψευδών ή πλαστών αποδεικτικών μέσων, όφειλε να ελεγχθεί, από τον Δικαστή, οπότε, στην περίπτωση αυτή, αιτία της εσφαλμένης δικαστικής απόφασης - κρίσης, δεν είναι η εκ μέρους του διαδικού επιχειρηθείσα παραπλάνηση του Δικαστή, αλλά η παράλειψη του ανωτέρω ελέγχου (ΑΠ 91/1994, ΑΠ 224/1987, ΑΠ 1461/1984). Τετελεσμένη, είναι η απάτη ενώπιον Δικαστηρίου, όταν, με τους ψευδείς ισχυρισμούς και με την επίκληση και προσαγωγή πλαστών ή ψευδών αποδεικτικών στοιχείων, εκδίδεται, από το πολιτικό δικαστήριο, οριστική απόφαση, υπέρ των απόψεων του δράστη της απάτης, σε βάρος του αντιδίκου του. Σε περίπτωση που υποβάλλονται μεν στο δικαστήριο ψευδείς ισχυρισμοί του προσφεύγοντος, σ' αυτό, με αγωγή, κλπ. χωρίς, όμως, συνάμα, να προσκομίζονται, με επίκληση, προς απόδειξη αυτών, εν επιγνώσει, πλαστά ή νοθευμένα έγγραφα και εν γένει ψευδή αποδεικτικά στοιχεία, τότε δεν στοιχειοθετείται το έγκλημα της απάτης ενώπιον Δικαστηρίου, ούτε σε μορφή απόπειρας, καθόσον, μόνη η προβολή αναληθούς ισχυρισμού, σε αγωγή, κ.λ.π., δεν συνιστά, κατά την έννοια του άρθρου 42§1 του ΠΚ,

πράξη, περιέχουσα αρχή εκτελέσεως (ΑΠ 960/2018, ΑΠ 47/2007, ΑΠ 760/2005). 91/1994, ΑΠ 1110/1975). Περαιτέρω, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 42§1 του προϊσχύσαντος ΠΚ, πράξη που περιέχει αρχή εκτελέσεως θεωρούνταν εκείνη, με την οποία αρχίζει η πραγμάτωση της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος, καθώς και εκείνη η ενέργεια, που τελεί σε τέτοια συνάφεια και οργανικό δεσμό με την πράξη, ώστε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να θεωρείται, κατά την κοινή αντίληψη, τμήμα αυτής που αμέσως οδηγεί στην πράξη, αν από οποιοδήποτε λόγο δεν ανακοπεί. Κατά τη διάταξη του άρθρου 42 του ισχύσαντος, από 1-7- 2019, νέου ΠΚ, «1. Όποιος, έχοντας αποφασίσει να τελέσει έγκλημα, αρχίζει να εκτελεί την περιγραφόμενη στο νόμο αξιόποινη πράξη, τιμωρείται, αν το έγκλημα δεν ολοκληρώθηκε, με μειωμένη ποινή (άρθρο 83). 2. Το δικαστήριο μπορεί να κρίνει ατιμώρητη την απόπειρα πλημμελήματος για το οποίο ο νόμος προβλέπει ποινή φυλάκισης όχι ανώτερη από ένα έτος ή μόνο χρηματική ποινή ή παροχή κοινωφελούς εργασίας, εκτιμώντας όλες τις περιστάσεις τέλεσης του εγκλήματος. 3. Αν ο υπαίτιος απόπειρας ενός εγκλήματος που τιμωρείται βαρύτερα όταν έχει ορισμένο αποτέλεσμα (άρθρο 29), προκαλέσει με υπαιτιότητα του το αποτέλεσμα αυτό, τιμωρείται με την ποινή του εκ του αποτελέσματος διακρινόμενου εγκλήματος μειωμένη στο μέτρο του άρθρου 83, εφόσον η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα κατ' άλλη διάταξη.». Η αλλαγή της διατύπωσης στην παράγραφο 1 του άρθρου 42 ΠΚ, από «επιχειρεί πράξη που περιέχει τουλάχιστον αρχή εκτέλεσης», που προέβλεπε η διάταξη του άρθρου 42§1 του προϊσχύσαντος ΠΚ, με τη φράση «αρχίζει να

εκτελεί την περιγραφόμενη στο νόμο αξιόποινη πράξη», που προβλέπει η διάταξη του άρθρου 42§1 του νέου ΠΚ, στοχεύει, όπως αναφέρεται και στην αιτιολογική έκθεση του Ν. 4619/2019 (νέου Ποινικού Κώδικα), στο σαφέστερο προσδιορισμό του περιεχομένου της αρχής εκτέλεσης του εγκλήματος, ώστε να είναι πλέον σαφές, ότι το έγκλημα μπορεί να θεωρηθεί, ότι βρίσκεται σε απόπειρα, μόνο όταν έχει πραγματοποιεί ένα τμήμα της αντικειμενικής του υπόστασης. Επομένως, μεταξύ της προγενέστερης διατύπωσης και της ήδη ισχύουσας, δεν υπάρχει ουσιώδης μεταβολή, από την διαφορετική περιγραφή του ίδιου ουσιαστικά πράγματος, δηλαδή της αρχής εκτέλεσης στην απόπειρα, που είναι η πράξη, με την οποία αρχίζει η πραγμάτωση της αντικειμενικής, υπόστασης του εγκλήματος, καθώς και εκείνη η ενέργεια, που τελεί σε τέτοια συνάφεια και οργανικό δεσμό με την πράξη, ώστε θεωρείται, κατά την κοινή αντίληψη, τμήμα αυτής, που αμέσως οδηγεί στην πράξη, αν δεν ανακοπεί (ΑΠ 31/2022, ΑΠ 1288/2020). Στις περιπτώσεις εκείνων των εγκλημάτων, που ο ακριβής τρόπος τέλεσης δεν περιγράφεται στον νόμο, αναλυτικά, νοείται, ότι ο δράστης αρχίζει να εκτελεί την περιγραφόμενη στον νόμο πράξη, όταν εξαπολύσει, κατά του εννόμου αγαθού, την ενέργεια, η οποία, κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων, είναι ικανή να επιφέρει την αξιόποινη βλάβη, αν δεν ανακοπεί από άλλη πράξη του ίδιου ή τρίτου ή από επιγενόμενο τυχαίο γεγονός (αιτιολογική έκθεση του Ν. 4619/2019, υπό το άρθρο 42, και ΑΠ 819/2022, ΑΠ 442/2021, ΑΠ 1846/2019). Με βάση τα προαναφερόμενα, απόπειρα απάτης υπάρχει, από τη στιγμή που ο δράστης αρχίζει την

προσπάθεια του να πείσει συγκεκριμένο πρόσωπο, με ψευδείς παραστάσεις, αρχίζει, δηλαδή, να επενεργεί στο νοητικό του άλλου, αναπτύσσοντας μία συγκεκριμένη σχέση επικοινωνίας μαζί του. Τότε, αρχίζει να «εκτελεί την περιγραφόμενη στο νόμο αξιόποινη πράξη», κατ' άρθρο 42§1 του νέου ΠΚ ή παρεμφερώς, κατά την ΑιτΕκθΣχΠΚ 2019 (υπό άρθρο 42 ΠΚ, 14), πραγματώνει ένα τμήμα της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος. Εντούτοις, δεν είναι δικαιοπολιτικά ορθό, να μένουν ατιμώρητοι δράστες, οι οποίοι τελούν υλικές πράξεις, που συνιστούν, από τη σκοπιά ενός τρίτου αντικειμενικού παρατηρητή, πράξεις επίθεσης, κατά του εννόμου αγαθού και οι οποίες είναι ικανές να προκαλέσουν, άμεσα και αιτιωδώς, την πλάνη του θύματος και την εξαιτίας αυτής περιουσιακή διάθεση και περιουσιακή ζημία, εφόσον δεν ανακοπούν από άλλη πράξη ή από επιγενόμενο τυχαίο γεγονός, ακόμη κι αν δεν μπορούν, «τυπολατρικά», να θεωρηθούν, ως «τμήμα της αντικειμενικής υπόστασης» του εγκλήματος. Τέτοιες πράξεις, όπως γίνεται δεκτό, συνιστούν απόπειρα, ως προς τα εγκλήματα, για τα οποία δεν περιγράφεται στο νόμο ειδικός τρόπος τέλεσης (π.χ. ανθρωποκτονία, σωματική βλάβη), ενώ, για τα εγκλήματα των οποίων ο τρόπος τέλεσης περιγράφεται ειδικά στο νόμο, όπως είναι η απάτη, προς όφελος εκείνου, ο οποίος έχει εκδηλώσει, με συγκεκριμένη υλική ενέργεια, την εγκληματική του βούληση, δεν υπάρχει κανένας λόγος να ισχύσει κάτι διαφορετικό, μόνο και μόνο, επειδή η ειδική υπόσταση του εγκλήματος που τέλεσε, περιέχει ρητά τους τρόπους τέλεσης αυτού, σε σύγκριση με εκείνον, που τέλεσε έγκλημα, στην ειδική υπόσταση του οποίου δεν περιγράφεται

ρητά ο τρόπος τέλεσης. Συνεπώς, νοείται απόπειρα απάτης και υπό την ισχύ του νέου ΠΚ, όταν ο δράστης τελεί πράξεις, που αν συνεχιστούν, χωρίς απρόοπτα εμπόδια και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, θα καταλήξουν άμεσα και αντικειμενικά στην πλήρωση της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος (ΑΠ 1846/2019).

Εξάλλου, το άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ, μετά τη θέση σε ισχύ του ν. 4335/2015 και την τροποποίησή του με το άρθρο 12 ν. 4842/2021, ορίζει ότι " Μέσα σε ενενήντα (90) ημέρες από τη λήξη της προθεσμίας για την επίδοση της αγωγής κατά την παρ. 2 του άρθρου 215, οι διάδικοι οφείλουν να καταθέσουν τις προτάσεις και να προσκομίσουν όλα τα αποδεικτικά μέσα και τα διαδικαστικά έγγραφα που επικαλούνται με αυτές." Με τη διάταξη αυτή προβλέπεται διαφορετική αφετηρία για την έναρξη της προθεσμίας κατάθεσης των προτάσεων που είναι η λήξη της προθεσμίας για την επίδοσή της αγωγής, ώστε να άρει τη δικονομική ανισότητα που υπήρχε, σε βάρος του εναγομένου, για την οποία είχε επικριθεί ο προηγούμενος νόμος. Ωστόσο το σταθερό χρονικό σημείο εξακολουθεί να είναι το αρχικό, δηλαδή η κατάθεση της αγωγής, διότι αυτό δεν αποκλείεται από τη νέα διάταξη. Πράγματι, όμως, έχουμε επιμήκυνση αυτής της προθεσμίας, η οποία τρέπεται από 100 σε 120 ημέρες (αν αθροίσουμε προθεσμία επίδοσης και προθεσμία κατάθεσης προτάσεων) και για τον εναγόμενο, αν υπολογίσουμε από την τελευταία ημέρα της προθεσμίας επίδοσης, τρέπεται από 70 σε 90 ημέρες. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 237 παρ. 1 εδ. β-ζ ΚΠολΔ, "Μέσα στην ίδια προθεσμία κατατίθενται το αποδεικτικό επίδοσης της αγωγής, καθώς και τα πληρεξούσια

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΝΕ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ
ΕΠΙΛΟΓΗ

έγγραφα προς τους δικηγόρους κατά το άρθρο 96. Σε περίπτωση έλλειψης των πληρεξουσίων εγγράφων εφαρμόζεται το άρθρο 227. Αν δεν κατατεθούν τα πληρεξούσια έγγραφα μέσα στην προθεσμία που θα ταχθεί, το δικαστήριο εκδίδει οριστική απόφαση επί της αγωγής. Το δικαστικό ένσημο κατατίθεται το αργότερο μέχρι τη συζήτηση της υπόθεσης. Η προθεσμία του πρώτου εδαφίου παρατείνεται σε εκατόν είκοσι (120) ημέρες από τη λήξη της προθεσμίας επίδοσης της αγωγής για όλους τους διαδίκους, αν ο εναγόμενος ή κάποιος από τους ομοδίκους του διαμένει στο εξωτερικό ή είναι άγνωστης διαμονής." Τα πληρεξούσια έγγραφα προσκομίζονται παραδεκτά όχι μόνο με τις προτάσεις αλλά και με την προσθήκη και με προφορική δήλωση στο ακροατήριο κατά την τυπική συζήτηση. Περαιτέρω, η προθεσμία παρατείνεται σε 120 ημέρες για όλους (ισότητα των όπλων των διαδίκων) σε περίπτωση που ο εναγόμενος ή κάποιος από τους ομοδίκους του διαμένει στο εξωτερικό ή είναι άγνωστης διαμονής. Σε περίπτωση που το γεγονός αυτό επέλθει μετά την κατάθεση της αγωγής και πριν την επίδοση, δηλαδή αλλάξει διεύθυνση ο εναγόμενος και καταστεί αγνώστου διαμονής, τότε έχει το βάρος ο ενάγων να ενημερώσει το δικαστήριο, προσκομίζοντας στη γραμματεία σχετική βεβαίωση του δικαστικού επιμελητή, ώστε να διαμορφωθούν σχετικώς οι προθεσμίες. Στο άρθρο 237 παρ. 3 ΚΠολΔ ορίζεται ότι: "Στην περίπτωση έκδοσης παραπεμπτικής απόφασης λόγω καθ' ύλην ή κατά τόπον αναρμοδιότητας ή λόγω μη εισαγωγής της υπόθεσης κατά την προσήκουσα διαδικασία, οι ως άνω προθεσμίες των ενενήντα (90) ή εκατόν είκοσι (120) ημερών για την κατάθεση των

προτάσεων αρχίζουν από την κατάθεση της κλήσης για τον προσδιορισμό δικασίμου. Το ίδιο ισχύει, αν το δικαστήριο κηρύξει απαράδεκτη τη συζήτηση της αγωγής. Στις περιπτώσεις των άρθρων 249 και 250 οι διάδικοι μπορούν να καταθέτουν συμπληρωματικές προτάσεις το αργότερο μέχρι τη νέα συζήτηση της υπόθεσης, δίχως να προτείνονται νέοι ισχυρισμοί και νέα αποδεικτικά μέσα με την επιφύλαξη της παρ. 5 του παρόντος.” Ειδικότερα, στην περίπτωση παραπομπής στο αρμόδιο δικαστήριο ή όταν είναι διαφορετική η προσήκουσα διαδικασία που υπάγεται η υπόθεση ή όταν κηρύσσεται απαράδεκτη η συζήτηση, προβλέπεται ρητά ότι οι προτάσεις κατατίθενται εντός 90 ή 120 ημερών από την κατάθεση της κλήσης και όχι από τη λήξη της προθεσμίας για την επίδοση. Αντιθέτως, στην περίπτωση της αναστολής δίκης δυνάμει των άρθρων 249 και 250 ΚΠολΔ, διατηρείται η εκκρεμοδικία και δεν απαιτείται εκ νέου έναρξη της προθεσμίας του άρθρου 237 ΚΠολΔ για κατάθεση προτάσεων που ακολουθεί την αναστολή και η δικάσιμος ορίζεται με την κατάθεση της κλήσης, γιατί εδώ έχουμε μία συζήτηση που είναι συνέχεια της προηγούμενης, κατά το άρθρο 281 ΚΠολΔ. Στην περίπτωση των άρθρων 249 και 250 ΚΠολΔ καθιερώνεται η δυνατότητα κατάθεσης συμπληρωματικών προτάσεων μέχρι τη νέα συζήτηση της υπόθεσης, χωρίς να είναι όμως επιτρεπτή η προβολή νέων ισχυρισμών και παραπέμπει το άρθρο 237 στην παράγραφο 5 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του μεταβατικού δικαίου (άρθρο 116 παρ. 1α του ν. 4842/2021), η παράγραφος 1 του άρθρου 237 ΚΠολΔ εφαρμόζεται σε όσα ένδικα βοηθήματα και δικόγραφα κατατίθενται μετά την

1.1.2022. Επί τη βάσει των ανωτέρω εν όλω νομικών παραδοχών, προκύπτει ότι, ειδικότερα, με τη μορφή που πήρε η τακτική διαδικασία, στην οποία επήλθαν και οι σημαντικότερες αλλαγές με τον ν. 4335/2015, όπως περαιτέρω κατά τα ανωτέρω τροποποιήθηκε, όπου εισήχθη ο έγγραφος τύπος (237 ΚΠολΔ), καθιστώντας την επ' ακροατηρίω διαδικασία καθαρά τυπική, εφόσον με την κατάθεση των προτάσεων, μέσα στις προθεσμίες που προβλέπει ο νόμος, στις οποίες περιέχονται όλοι οι κρίσιμοι ισχυρισμοί και τα αποδεικτικά μέσα, ο διάδικος δύναται να υποβάλει τους ψευδείς ισχυρισμούς του και να προσκομίσει απατηλά αποδεικτικά μέσα και η οριστική απόφαση εκδίδεται με βάση τα στοιχεία του φακέλου της δικογραφίας. Επομένως, αρχή εκτέλεσης (για τη θεμελίωση του εγκλήματος της απόπειρας απάτης στο δικαστήριο, στο πλαίσιο πολιτικής δίκης κατά την τακτική διαδικασία), υπάρχει ήδη από την ολοκλήρωση των ενεργειών του διαδίκου μέχρι το κλείσιμο του φακέλου της υποθέσεως, μετά το οποίο θα υπάρξει αναγκάως, κατά νόμον, ο ορισμός δικαστή για τη διαδικαστική εξέλιξη της υποθέσεως προς (τυπική) συζήτηση αυτής.

VI. Στην προκειμένη περίπτωση, η διαφωνία, μεταξύ του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Αθηνών και της Ανακρίτριας του 23ου Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, που ήρθη, με το προσβαλλόμενο, δια της παρούσας, υπ' αριθμ. 703/06-03-2024 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, υπέρ της άποψης της ανωτέρω Ανακρίτριας, εστιάσθηκε στο εάν η προβολή και επίκληση των περιεχομένων σε δικόγραφο προτάσεων διαδίκου, απευθυνόμενο προς το δικάζον, κατά τη

τακτική διαδικασία. Μονομελές Πρωτοδικείο και καταγγελλόμενων, ως εν γνώσει ψευδών. ισχυρισμών - παραστάσεων του διαδικού αυτού, προς το εν λόγω Δικαστήριο, υποστηριζόμενων, από προσαγόμενα ψευδή αποδεικτικά μέσα, είναι ικανή να στοιχειοθετήσει, αντικειμενικά, το έγκλημα της απόπειρας απάτης ενώπιον Δικαστηρίου. Ειδικότερα, εν προκειμένω, με την, από 27-01-2023, έγκληση του [redacted], η οποία εγχειρίσθηκε, ενώπιον του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Αθηνών και έλαβε ΑΒΜ: Ε 2023/611, καταγγέλθηκε, ότι η - εκ των εγκαλουμένων - αδελφή αυτού, [redacted], με το δικόγραφο των, από 21-11-2022, προτάσεων της, προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών (Τακτική Διαδικασία - Τμήμα Ενοχικό), που η ίδια υπέβαλε στο εν λόγω Δικαστήριο, ως εναγόμενη, με την, από 28-06-2022, με γενικό αριθμό κατάθεσης 64453/29-06-2022 και ειδικό αριθμό κατάθεσης 5506/29-06-2022, αγωγή του [redacted], κατ' αυτής, αλλά και μεταξύ άλλων εγγράφων, με την υπ' αριθμ. 1095/24-11-2022 ένορκη βεβαίωση του - εκ των εγκαλουμένων - γιού της, [redacted], του [redacted], ενώπιον της Συμβολαιογράφου Πειραιώς, Δήμητρας ΤΣΙΤΣΑ, η οποία (ανωτέρω αγωγή), μάλιστα, πρόκειται να προσδιορισθεί, προς εκδίκαση, εντός του έτους 2025 (βλ. το, από 08-03-2023, μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου - απάντηση του Προϊσταμένου του Τμήματος Δημοσίευσης Τακτικής Διαδικασίας του Πρωτοδικείου Αθηνών, προς το Τμήμα Προανάκρισης του Πταισματοδικείου Αθηνών), προσπάθησε να παραπλανήσει τον Δικαστή του Μονομελούς

Πρωτοδικείου Αθηνών, υπέρ της βασιμότητας του προβαλλόμενου ισχυρισμού της, ότι η ίδια έθεσε, κατ' απομίμηση, την υπογραφή του ανωτέρω εγκαλούντος, επί των καταγγελθεισών, ως πλαστών, δώδεκα (12) γραπτών εντολών μεταφοράς χρηματικών ποσών, συνολικού ύψους 191.511,60 δολαρίων ΗΠΑ, που αντιστοιχούν σε 133.550,47 ευρώ, από προσωπικούς τραπεζικούς λογαριασμούς του εγκαλούντος, σε κοινούς τραπεζικούς λογαριασμούς της ίδιας και του συζύγου της, [...], όχι αυθαίρετα, αλλά, έχοντας την - προς τούτο - συναίνεση του ανωτέρω εγκαλούντος, περί των οποίων κατέθεσε, ενόρκως, ο ανωτέρω γιός της, [...], με την προσκομισθείσα, από την ίδια, ως αποδεικτικό μέσο, υπ' αριθμ. 1095/24-11-2022 ένορκη βεβαίωσή του, ενώπιον της Συμβολαιογράφου Πειραιώς, Δήμητρας ΤΣΙΤΣΑ και έτσι να πείσει τον προαναφερόμενο Δικαστή, να απορρίψει την ανωτέρω εκκρεμή αγωγή, προς βλάβη της περιουσίας του ανωτέρω ενάγοντος και εγκαλούντος, υπερβαίνουσας το ποσό των 120.000,00 ευρώ και ανερχόμενης, συνολικά, στο ποσό των 133.550,47 ευρώ, με σκοπό να αποκομίσει η ίδια το αντίστοιχο παράνομο περιουσιακό όφελος. Η άποψη της Ανακρίτριας του 23ου Τακτικού Τμήματος του Πρωτοδικείου Αθηνών, υπέρ της οποίας το αναιρεσιβαλλόμενο, υπ' αριθμ. 703/06-03-2024, βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών ήρε την αναφυείσα, μεταξύ αυτής και του Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Πειραιώς, διαφωνία, συνίατατο στο ότι: «Με δεδομένο δε, ότι η ως άνω αγωγή κατατέθηκε με τη νέα τακτική διαδικασία, κατά τα αναπτυσσόμενα στην υπό στοιχείο Ι νομική σκέψη που προηγήθηκε, στις 29.6.2022, οι στην οικεία δίκη

αντίδικοι, κατά το άρθρο 237ΚΠολΔ, υποχρεούνται σε κατάθεση προτάσεων μετά σχετικών, εντός ενενήντα (90) ημερών και πράγματι η εναγόμενη κατέθεσε στους Γραμματείς της Έδρας Τακτικής Διαδικασίας του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών φάκελο προτάσεων μετά των σχετικών της εγγράφων. Σημειώνεται δε, ότι κατά τη διαδικαστική εξέλιξη της ως άνω αστικής υπόθεσης, μετά το κλείσιμο των φακέλων δια της κατάθεσης προσθήκης- αντίκρουσης από τους αντιδίκους εντός δεκαπέντε (15) ημερών από την ως άνω καταληκτική ημερομηνία πέρατος των ενενήντα ημερών, ο οικείος φάκελος έπρεπε να διαβιβαστεί στον αρμόδιο Πρόεδρο Πρωτοδικών, ώστε αυτός με σχετική πράξη του να καθορίσει ημερομηνία δικασίμου. Ως προς την αγωγή κατά την ημερομηνία άσκησης της ποινικής δίωξης (28.7.2023) δεν είχε οριστεί δικάσιμος. Εντούτοις, κατά το ανωτέρω διαδικαστικό στάδιο που κατατέθηκαν από την πρώτη των κατηγορουμένων οι προτάσεις της και τα σχετικά της έγγραφα, κατά το οποίο δεν είχε καν προσδιορισθεί προς συζήτηση, πολλώ δε μάλλον συζητηθεί, η ως άνω αγωγή, δεν νοείται δια της οικείας διαδικαστικής πράξης στοιχειοθέτηση αρχής εκτέλεσης της αποδιδόμενης αξιόποινης συμπεριφοράς της απάτης επί δικαστηρίω, καθώς, κατά την άποψή μας, υπάρχει αρχή εκτέλεσης της απάτης στο δικαστήριο από τη στιγμή που υπάρχει εξατομικευμένος αποδέκτης της πράξης εξαπάτησης, δηλαδή δικαστής και, συνεπώς η αρχή οριοθετείται με την προβολή (επίκληση) των ψευδών πραγματικών ισχυρισμών του δράστη κατά την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, δια της συναφούς κατάθεσης και επίκλησης ψευδών αποδεικτικών μέσων, δεδομένου ότι ο

αποδέκτης της πράξης εξαπάτησης εξατομικεύεται πλέον όταν η υπόθεση εισαχθεί προς συζήτηση στο ακροατήριο (βλ. ad hocΔιατΕισΕφΑΘκαι τα εκτιθέμενα στην υπό στοιχείο ΙΙΙ νομική σκέψη που προηγήθηκε). Σχετικά, μάλιστα, αφενός, σημειώνεται πως, όπως εξάγεται από την κοινή περί τα δικαστικά πράγματα πείρα, ο αρμόδιος για την κατάρτιση των υπηρεσιών των δικαστών Πρόεδρος, στο Πρωτοδικείο Αθηνών, στην τακτική του Μονομελούς, ορίζει τον δικαστή που θα αναλάβει την εκδίκαση κάθε πινακίου, το νωρίτερα μία εβδομάδα πριν την αντίστοιχη δικάσιμο, προκύπτοντος συναφώς του ότι ο Δικαστής που θα συζητήσει την ανωτέρω αγωγή, χωρίς την παρουσία των διαδίκων δυνητικά, δεν έχει ακόμα κατά πρόσωπο ορισθεί, αφετέρου, τονίζεται πως, κατά πάγια νομολογία, σε περίπτωση συζήτησης αστικής αγωγής, απόπειρα απάτης στο δικαστήριο συντρέχει εάν, παρά την προβολή ψευδών αποδεικτικών ισχυρισμών με την υποστήριξη ψευδών αποδεικτικών μέσων, ο δικαστής δεν παραπλανηθεί, και κατόπιν της συζήτησης της αγωγής, εκδώσει απορριπτική απόφαση ή αν δεν εκδώσει οριστική απόφαση υπέρ του δράστη (βλ. ΑΠ). Περαιτέρω, η ανωτέρω παραδοχή περί μη κατάφασης αρχής εκτέλεσης απάτης επί δικαστηρίω στην ένδικη περίπτωση, που συνδέεται στενότερα με την αντικειμενική θεωρία για την έννοια της αρχής εκτέλεσης στην απόπειρα, βρίσκει στέρεο πραγματολογικό έρεισμα και στην κρατούσα κατά τη νομολογία ουσιαστική - αντικειμενική θεωρία του Frank (ή θεωρία της διευρυμένης αντικειμενικής υπόστασης), κατά την οποία αρχή εκτέλεσης συνιστά η ενέργεια εκείνη με την οποία αρχίζει να πραγματώνεται η

αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος, καθώς και εκείνη που τελεί σε τέτοια συνάφεια και οργανικό δεσμό με την πράξη, ώστε στη συγκεκριμένη περίπτωση να θεωρείται κατά την κοινή (ή φυσική) αντίληψη τμήμα της και στην οποία αμέσως οδηγεί, αν δεν ανακοπεί για οποιονδήποτε λόγο (βλ. ΑΠ ...), καθώς, ως καθίσταται σαφές από την κοινή δικαστηριακή πείρα, η προκατάθεση προτάσεων μετά αποδεικτικών μέσων στα πλαίσια της νέας τακτικής διαδικασίας, εντός ενενήντα ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την επίδοση της αγωγής, δεν είναι νοητό να εκληφθεί ως τελούσα σε στενό οργανικό δεσμό με τη συζήτηση του αντίστοιχου δικογράφου, αφού παρά τη δυνατότητα διεξαγωγής της συζήτησης χωρίς την παράσταση των διαδίκων (εφόσον έχουν κατατεθεί από αυτούς προτάσεις) και της απουσίας δικονομικής ευχέρειας περί αναβολής (βλ. νέο άρθρο 237ΚΠολΔ), αυτή (η συζήτηση) δεν είναι κατά την κοινή αντίληψη βέβαιο ότι θα υλοποιηθεί, αφού μπορεί να προηγηθεί παραίτηση του ενάγοντος από το εισαγωγικό δικόγραφο ή απόσυρση της υπόθεσης λόγω απεργίας των δικαστικών γραμματέων. Κατόπιν όλων των παραπάνω, η από μέρους της κατηγορούμενης κατάθεση των προτάσεών της, μετά των φερόμενων ως ψευδών, ισχυρισμών και αποδεικτικών μέσων στη Γραμματεία της Έδρας Τακτικής Διαδικασίας του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών στην ένδικη περίπτωση, σε χρόνο κατά τον οποίο δεν είχε ακόμη προσδιοριστεί ημερομηνία συζήτησης της εν λόγω αγωγής και συνακόλουθα δεν είχε εξατομικευθεί ο δικαστής που θα την εκδίκασε, αποτελεί μη τιμωρητή προπαρασκευαστική πράξη απάτης επί δικαστηρίω, με επακόλουθο η οικεία ποινική δίωξη για τέλεση

απόπειρας του συγκεκριμένου αδικήματος, η κίνηση της οποίας ερείδεται αποκλειστικά στα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται στη σχετική με Α.Β.Μ. Ε23/611 από 27.1.2023 έγκληση και όχι σε μέλλοντα (βλ. τις υπό στοιχείο II νομικές παραδοχές του παρόντος διαβιβαστικού), να μην προσλαμβάνει νόμιμο έρεισμα. Η όποια αντίθετη ερμηνεία αντιβαίνει στην πάγια ως άνω νομολογία περί του ότι απόπειρα απάτης στο δικαστήριο συντρέχει, όταν ο δικαστής, παρά τα ενώπιον του κατατεθέντα ψευδή αποδεικτικά μέσα προς θεμελίωση αβάσιμων πραγματικών ισχυρισμών, δεν παραπλανήθηκε και, κατόπιν της συζήτησης της αγωγής, εξέδωσε απορριπτική απόφαση ή δεν εξέδωσε οριστική υπέρ του δράστη απόφαση. Ακόμα, κατά λογική ακολουθία της ως άνω κρίσης μας περί απουσίας νομίμου ερείσματος της υπό εξέταση ποινικής δίωξης αναφορικά με την κακουργηματική πράξη της απόπειρας απάτης επί δικαστηρίω με συνολικό όφελος/ζημία ποσού άνω των 120.000,00 ευρώ, καταλύεται ο δεσμός πραγματολογικής συνάφειας με τις λοιπές πράξεις αυτής (της δίωξης), πλημμεληματικού χαρακτήρα, της ψευδούς κατάθεσης, της συκοφαντικής δυσφήμισης και της ηθικής αυτουργίας στις πράξεις αυτές και αναιρείται η χρεία διερεύνησης αυτών στο πλαίσιο της κύριας ανάκρισης, σημειούμενου συμπληρωματικώς του ότι γι' αυτές, αν και θεμελιώνουν απειλή φυλάκισης ανώτερης των τριών μηνών, δεν υφίσταται εν τοις πράγμασι ανάγκη επιβολής περιοριστικών όρων εις βάρος των κατηγορουμένων (βλ. άρθρα 129,130 παρ. 3, 246 παρ. 3β' και 282 του ΚΠοινΔ)».

Πλην, όμως, όπως προκύπτει από όσα διαλαμβάνονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η ανωτέρω άποψη, την οποία ενστερνίσθηκε το αναιρεσιβαλλόμενο, υπ' αριθμ. 703/06-03-2024, βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, κρίνεται νομικά εσφαλμένη (και ανεξαρτήτως του ότι η άποψη αυτή υποστηρίζεται θεωρητικά), αφού, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 42 και 386§1 του ΠΚ, η προβολή και επίκληση περιεχομένων σε δικόγραφο προτάσεων διαδίκου, απευθυνόμενο προς το δικάζον, κατά την τακτική διαδικασία, Μονομελές Πρωτοδικείο και καταγγελλόμενων, ως εν γνώσει ψευδών, ισχυρισμών - παραστάσεων του διαδίκου αυτού, προς το εν λόγω Δικαστήριο, υποστηριζόμενων, από προσαγόμενα ψευδή αποδεικτικά μέσα - συντρεχουσών και των λοιπών προϋποθέσεων του άρθρου 386§1 ΠΚ - σε αντίθεση προς τις απορρέουσες, από εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των ουσιαστικών ποινικών διατάξεων των άρθρων 42§1 και 386§1 εδ. β' - α' του ΠΚ, παραδοχές του αναιρεσιβαλλόμενου βουλεύματος - θεμελιώνει, αντικειμενικά, το έγκλημα της απόπειρας απάτης ενώπιον Δικαστηρίου, ανεξάρτητα από το εάν έχει ορισθεί (και υπό αυτή την έννοια είναι ή όχι, εξατομικευμένο και γνωστό, κατά τον χρόνο προβολής και επίκλησης του ψευδούς ισχυρισμού - παράστασης προς το δικαστήριο), ο δικαστής, που είναι επιφορτισμένος με την εκτίμηση και αξιολόγησή του και ανεξάρτητα από το εάν έχει ή όχι προσδιορισθεί ημερομηνία συζήτησης της ασκηθείσας αγωγής [όπως και ανεξαρτήτως των θεωρητικών προβληματισμών ως προς τα τυχόν νομικά ζητήματα που μπορεί να προκύψουν αναφορικά με τον χρόνο και τόπο

τελέσεως του αδικήματος επί κηρύξεως αναρμοδιότητας του δικαστηρίου και παραπομπής της υποθέσεως προς εκδίκαση σε άλλο, ή τυχόν αναγκαστικής - από απρόβλεπτα γεγονότα - αναβολής συζητήσεως της υποθέσεως, παρά την αντίθετη πρόβλεψη του νόμου περί μη επιτρεπτού της αναβολής αυτής, ή τυχόν εν τέλει παραπλανήσεως του δικαστή με τους ψευδείς ισχυρισμούς και τα επιστηρίζοντα αυτούς αποδεικτικά μέσα], αφού, με την επίκληση - παράσταση ενός τέτοιου (ψευδούς) ισχυρισμού, ενώπιον Δικαστηρίου, το πρόσωπο που επικαλείται - παριστά αυτόν, έχοντας από πλευράς του πράξει κάθε τι αναγκαίο, για την τέλεση του εγκλήματος, χωρίς, όμως, την πραγμάτωση του εγκληματικού αποτελέσματος, ώστε να βρίσκεται σε εξέλιξη η αιτιώδης, προς επέλευση αυτού, διαδρομή και με την κατάσταση να έχει ξεφύγει από τα χέρια του, εξαρτώμενη, πλέον, από την πορεία των πραγμάτων, άρχισε, ήδη, την προσπάθειά του να πείσει τον δικάζοντα Δικαστή [ο οποίος, κατά τις διατάξεις του άρθρου 237 του ΚΠολΔ, μπορεί να μην έχει ακόμη ορισθεί και εξατομικευθεί, αλλά είναι βέβαιο, ότι πρόκειται να ορισθεί - εξατομικευθεί, άμεσα, εντός των προθεσμιών, που προβλέπονται, από τις διατάξεις του ανωτέρω άρθρου] σχετικά με το περιεχόμενο της ψευδούς παράστασης, αναπτύσσοντας συγκεκριμένη σχέση επικοινωνίας μαζί του και με την έννοια αυτή, άρχισε, ήδη, να «εκτελεί την περιγραφόμενη στο νόμο αξιόποινη πράξη». κατ' άρθρο 42§1 του νέου ΠΚ, πραγματώνοντας τμήμα της αντικειμενικής υπόστασης του εν λόγω εγκλήματος της απόπειρας απάτης ενώπιον Δικαστηρίου.

Επομένως, με βάση τα ανωτέρω, κρίνεται βάσιμος και συντρέχει εν προκειμένω ο προβλεπόμενος, από το άρθρο 484§1 στοιχ. β' του ΚΠΔ, λόγος αναιρέσεως, της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής των ουσιαστικών ποινικών διατάξεων των άρθρων 42§1 και 386§1 εδ. β' - α' του ΠΚ, που εφαρμόσθηκαν στο αναιρεσιβαλλόμενο βούλευμα (υπ' αριθμ. 703/6-3-2024 του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών), το οποίο πρέπει να αναιρεθεί και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα κρίση, στο ίδιο Δικαστικό Συμβούλιο, που θα συγκροτηθεί από άλλους Δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως (άρθρ. 485 παρ 1, και 519 ΚΠοινΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ την από 18/4/2024 και με αριθμό έκθεσης 16 αίτηση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου περί αναιρέσεως του με αριθμό 703/2024 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών.

ΑΝΑΙΡΕΙ το προσβαλλόμενο βούλευμα.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστικό Συμβούλιο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 11 Δεκεμβρίου 2024. Και,

Εκδόθηκε στην Αθήνα στις 19 Μαρτίου 2025.-

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ